

Roman Zeman

**Pravda mezi
nebem a zemí**

© David Nicolas Zelenka

© Má kniha.cz

© Všechna práva jsou vyhrazena!

Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo kopírována v podobě mechanické, elektronické, anebo šířena jakýmkoliv jiným informačním systémem bez předcházejícího souhlasu držitelů autorských práv.

ISBN 978-80-7548-089-7

**Pravda mezi
nebem a zemí**

Roman Zeman

PROLOG

Hustá mračna halící planetu Zemi do neproniknutelného závoje se na pár okamžiků rozevřela a jasnovidné oči spatřily hrůzné obrazy dění, čekajícího s neúprosnou jistotou na všechny lidské duchy, kteří budou záhy nuceni definitivně rozuzlit koloběh svých životů.

Modrá planeta se vinou negativního myšlení a jednání lidí vychýlila ze své předem určené dráhy a děsivé následky, které postihly její obyvatele, byly takřka zničující. Před očima jasnozřivého pozorovatele se odehrávaly děje, které už dávní proroci popsali jako Apokalypsu.

Živly svým působením přetvářely, zasahovaly a ničily všechny zemské kontinenty. Obrovské povodně byly střídány vichřicemi, písečnými bouřemi, suchem a požáry, jejichž dosah si lidé ani v té nejbujnější fantazii nedokázali představit.

Neustávající zemětřesení bortila stavby pyšného lidstva, jež se nechtělo dobrovolně včlenit do harmonie dokonalého univerza. Bytostní služebníci Merkurovi tak plnili vůli svého vládce a konečně se postavili pokleslému chtění padlých lidských duchů, řítících se nevědomě do jisté záhuby. K tomu všemu se následně přidá i velká řada dosud neznámých chorob, na které lidstvo nenajde žádný účinný protilek. Tyto procesy jen doplní zbývající prázdné místo ve velké mozaice katastrofického scénáře pozemské budoucnosti.

Avšak většina nových chorob, sužujících pozemskou populaci, nebude trestem shůry. Ony budou součástí plánu malé, ale mocné skupiny, vládnuoucí v té době, skrze všudypřítomný mamon, celému světu.

Je to záměr, jak jednou provždy zotročit lidstvo, zredukovat počet nehodících se obyvatel a získat plnou kontrolu nad chodem celé planety.

Jedním z temných cílů těchto „vyvolených“ bude prostřednictvím implantovaných mikročipů plně kontrolovat všechny obyvatele Země, kteří zůstanou po velké selekci naživu. Až bude ďábelský plán dokončen, budou pozemšťané pod konečnou nadvládou nového světového řádu a sil temna, z nichž už se nikdy nevymaní. Precizní projekt, připravovaný po staletí jejich rodinnými příslušníky, bude tak dokonalý, že ho otupělá lidská populace nebude schopna zaregistrovat.

V době chamtivosti a všudypřítomného konzumu půjde pozemské lidstvo okolo otevřené pokladnice duchovních hodnot jako slepec. Pohodlná a široká cesta „blahobytu“ dovede lidské pokolení s jistotou k bezedné temné propasti, z níž už nebude návratu.

Cesta ke světlu a Pravdě tím bude jednou provždy odříznuta.

Sledující jasnozřivé oči mohly vidět toto dění zrychleně, podobně jako když se přetáčí film. Procházely tak možná stovkami let vleklého pozemského utrpení, která čekají v blízké budoucnosti na všechny, kdo už v této době propadají silám temnot a jejich vděčným přísluhovačům.

Vidění blízké budoucnosti nabídlo jasnovidnému zraku ještě jednu velkou hádanku. Než celý proces převratných změn začne, napadnou modrou planetu stovky létajících diskových strojů, které budou s neúprosnou přesností zasahovat své cíle a systematicky vyhlazovat lidskou populaci z předem určených lokalit povrchu zemského.

Neznámé zbraňové technologie budou ve svém ničivém účinku tak „dokonalé“, že lidstvo ani na okamžik nezapochybuje o jejich mimoplanetárním původu. Ale v tomto případě bude opak pravdou. Technologie bude ryze pozemská.

V ten moment se zdálo, jako by se „film“ jasnovidných úkazů zpomalil a shůry se k němu přidal ještě jeden obraz. Ve světelném kuželu bílého záření bylo možno rozeznávat gotickou klenbu středověkého hradu, v jehož obrovském sloupovém sále stál kolosální kulatý stůl. Tam seděla početná skupina ušlechtilých rytířů v plné zbroji.

Jeden z nich stál a trpělivě shlížel dolů na pozemské dění posledního soudu. Krásu a dokonalé rysy jeho obličeje nebylo možné slovy popsat. Zářivé zlaté vlasy mu padaly až na ramena a v jeho očích bylo možné spatřit současně tvůrčí i ničivou sílu. V ruce držel světelné kopí a záře jeho lesklé zbroje se rozlévala po okolním prostranství, kde nebylo možné spatřit ani náznak stínu.

Nebylo pochyb o tom, že tento impozantní jedinec byl v tamní hierarchii králem. Jeho důstojný a majestátný vzhled utvrzoval pozorovatele v přesvědčení, že je v Pravdě králem králů.

Pak se jasnovidné zření začalo pomalu vytrácet a duše pozorovatele zřetelně vycitovala, že je přitahována zpět ke svému pozemskému tělu, které v tomto životě obývala.

V okamžiku, kdy došlo ke spojení ducha a pozemského těla, spadl Erik z postele na zem a chvíli nemohl popadnout dech. Čekal, až se jeho éterické tělo z jemných substancí správně usadí do hrubého hmotného obalu, a pak se pomalu postavil. Malá, špinavá a zatuhlá kajuta zaoceánské obchodní lodi bez oken, jež byla ještě k tomu silně cítit potem a močí, nenabízela zrovna moc prostoru k psychické relaxaci. Tu by teď potřeboval ze všeho nejvíc, ale v jeho nynějším okolí nebyl nikdo, kdo by mu byl ochoten podat pomyslnou pomocnou ruku. Opíral se o kovovou stěnu místnosti, na které zřetelně cítil vibrace lodních motorů, a zpětně hodnotil situaci.

Dnes byl utečencem obviněným z vraždy, jenž byl donucen narychlo opustit rodnou zemi a vydat se vstříc nejistému osudu na neznámý kontinent. Bez rodiny, bez přátel, bez možnosti spojení a návratu. Psanec, jenž měl ve svém nitru tajemství, které by dokázalo na poslední chvíli osvobodit všechny obyvatele planety z definitivních plánů Nového světového řádu.

Ke svému tvrzení měl jako podpůrný důkaz argument „vis major,“ před nímž by musela ustoupit celá vědecká veřejnost. Ovšem pokud by se mu podařilo někde veřejně vystoupit a říci lidem Pravdu, již měl ve svém nitru.

To byl ve skutečnosti ten pravý kámen úrazu. Nikdo z jeho neviditelných protivníků mu nedovolí říci světu pravdu a vyvést ho tak z područí otroctví. A to všechno jenom proto, že chtěl své nadání a schopnosti dát ve prospěch celého společenství lidí, žijících na Zemi. To byla ta největší vina, které se mohl dopustit a které se také vědomě dopustil.

I když byl na útěku, okraden o svůj dosavadní život, odtržen od rodiny a bylo mu usilováno o život, přesto se cítil být tím nejbohatším člověkem na Zemi. On znal pravé tajemství vesmíru a stvoření. Velmi dobře věděl, že to největší bohatství spočívá ve vědění a poznání. A toho se mu dostalo měrou vrchovatou. Ve svém nitru ukrýval záhadu o původu pozemského člověka. Znal odpověď na otázku, odkud přichází a jaký je pravý cíl jeho cesty. Měl klíč od klenotnice duchovních pravd a spolu s ním i touhu, podělit se o ně s každým, kdo projeví nepředstíraný zájem.

To byl jeden ze dvou důvodů, proč se nyní nacházel na velké nákladní lodi tisíce kilometrů od domova. Důvod druhý byl sice jen mocným a podpůrným důkazem důvodu prvního, ale pro jeho mocné světské nepřátele byl o to nebezpečnější.

I přes výslovný zákaz kapitána opustil svou zapáchající kajutu a vydal se směrem k lodní palubě. Chtěl se alespoň na pár okamžiků nadýchat čerstvého vzduchu. To byla ta jediná psychická vzpruha, kterou si ve své složité situaci mohl dovolit.

Když se ocitl pod hvězdným nebem, zavřel oči a na pár okamžiků nastavil svou pobledlou tvář záření kosmických těles. Pak se opřel o bok lodi a dlouhé minuty sledoval, jak příď plavidla prořezává černou mořskou hladinu a vytváří velké chuchvalce bílé pěny.

Posadil se na palubu a s pocity nostalgie a sentimentu vzpomínal na to, jak vlastně celý jeho neuvěřitelný příběh začal.

Kniha první
Pod křídly světla

1. KAPITOLA

Takhle si Erik oslavu svých šestnáctých narozenin nepředstavoval. Seděl v čekárně před operačním sálem a vytrvale sledoval červené světlo, oznamující, že se právě operuje. Pálilo ho v očích, protože se už pěkných pár dní pořádně nevyspal. Jak by také mohl. To nepříjemné červené světlo svítilo kvůli jeho matce, která právě teď bojovala o život. Nemohl říct, že by měl jednoho z rodičů raději než druhého, ale stále se cítil být více přitahován k té „zvláštní“ ženě, jež ho přivedla na svět. Právě ona dělala domov pravým domovem, měla pro něj vždy pochopení a uměla odpovědět téměř na všechny jeho otázky. A kvůli ní je dnes celá rodina v nemocnici.

Vedle něj seděli prarodiče z matčiny strany. V jejich tvářích byla vidět bolest, i když se ji snažili skrýt, aby chlapce ještě víc nevystrašili. Erik však dokázal tyto věci velmi dobře vycítit. Otec přecházel po úzké a dlouhé chodbě stále sem a tam. Z povadlých rysů v jeho obličejí se dalo vyčíst mnoho probdělých nocí, které strávil přemýšlením o minulosti i budoucnosti.

Vtom světlo přestalo svítit. Za okamžik se otevřely dveře a z nich vyšla skupina operaterů. Všichni vstali, ale jen otec v sobě našel sílu, aby jim vyšel vstříc. Lékař, který řídil celou operaci, letmým gestem vyzval manžela pacientky, aby ho následoval do kanceláře, a celá skupina jim mizela z očí v dlouhé bílé chodbě. Erik zůstal stát v čekárně s prarodiči. Nebyl vůbec schopen přemýšlet a jediné, co v té době ovládalo jeho emoce, byl cit. Ten velmi zvláštní stav vnímání, který si vzhledem ke svému věku nedokázal vysvětlit. Vnitřně prožíval nádherné chvíle strávené s matkou. Dokázal si je vybavit tak živě, jako by je mohl znovu prožívat v plném uvědomění a s veškerou silou všech původních emocí. Protože dosud neměl možnost srovnání, domníval se, že to jsou jen silné paměťové schopnosti, které může mít každý jedinec. V tom se však velmi mýlil, ale o tom zatím neměl ani nejmenší tušení.

To však už otec pomalým krokem mířil zpátky k nim. Sedl si a tichým hlasem oznámil, že operace proběhla bez komplikací, ale že se všichni musí obrnit trpělivostí a čekat.

Erikova matka měla nádor na mozek. Po několikaměsíčním vnitřním boji, kdy operaci stále odmítala, se její stav velmi zhoršil a musela

být hospitalizována. Erikova otce čekalo zatím nejtěžší rozhodnutí v jeho životě. Má svou ženu nechat pomalu umírat, nebo svolit k operaci, jejíž výsledek je naprosto nejistý. To, co prožíval před svým konečným rozhodnutím, lze jen těžko vtěsnat do slov. Desítky probdělých nocí strávených vzpomínkami na společný život. Každý den se tisíckrát ptal sám sebe, jestli má vůbec právo tak závažnou věc sám rozhodnout. Kládl si pořád stejné otázky, jak zdůvodní celé rodině a hlavně synovi své rozhodnutí v případě neúspěchu operace.

Když otec domluvil, všichni bez jediného slova opustili prostory nemocnice, nasedli do vozu a odjeli. Zanedlouho zastavili před domem, kde bydleli Erikovi prarodiče. Ti se rozloučili a vystoupili z auta. Erik si všiml výrazu v jejich očích, vyjadřoval hrůzu a bezmocnost čekání. Nepřišlo mu nijak zvláštní, že dokázal rozpoznat opravdové pocity člověka a vždy odhalil přetvářku. Avšak v této chvíli to bylo to poslední, na co by myslel. Otec se pomalu rozjel a vůz zamířil k malému domku na kraji velkoměsta.

2. KAPITOLA

Když přijeli domů, Erik beze slova odešel do svého pokoje. Myšlenky se mu honily hlavou neuvěřitelnou rychlostí. Nezpůsobovalo mu to žádnou bolest, jak to v podobných případech slyšával od jiných lidí, na které dolehl velký stres. Ba naopak, zdálo se mu, jako by v něm někdo pomalu aktivoval jiný způsob vnímání, nedokázal by to však popsat slovy.

Chtěl si zahrát pár her na počítači, ale nešlo to. Pustil si hudbu na cédečku, ale do myšlenek se mu vkrádaly zvláštní obrazy, které si matně vybavoval z dětství. Předpokládal, že je to výsledek nervového vypětí, jímž procházel v posledních dnech a hodinách.

Po chvíli přišel otec s návrhem, že si udělají dobrou večeři, ale Erik ho slušně odmítl. Omluvil se, že chce být sám. Lehl si do postele, přestal přemýšlet a nechal myšlenky samovolně přicházet a odcházet. Byla to hra, kterou ho učila matka před spaním, když byl ještě malý a nechtěl ani po pohádce usnout. Vzpomínal, jak mu říkala, že když se mu to podaří, uvidí plno věcí, o kterých lidé vyprávějí v bájích a pověstech. Pamatoval si, že ještě jako dítě to občas dokázal, ale s přibývajícím věkem, kdy začal chodit do školy, tuto schopnost pomalu ztrácel. I nyní, téměř pokaždé když usínal, viděl obrazy, které by se snad daly připodobnit ke kaleidoskopu. Bylo jich mnoho, rychle se střídaly, měnily barvy, strukturu, a dokonce se zdály být plastické. Byla to krásná podívaná, která však byla jistou předzvěstí brzkého spánku a ztráty denního vědomí.

Erik ležel oblečený na rozestlané posteli ve svém pokoji. Podle zmíněných obrazů poznal, že už brzy usne, a vlastně si dnes po tak těžkém dni ani nic jiného nepřál. Výjevy náhle zmizely a Erik se díval sám na sebe od stropu místnosti. Viděl své tělo ležet na posteli, ale zdálo se mu najednou cizí a skoro měl pocit, že už mu nepatří. Viděl svůj pokoj úplně jinak, než jak ho znal z pohledu denního vnímání, ale nejvíce ho zarazilo zvláštní vidění barevného spektra. Nevěděl proč, ale táhlo ho to pořád nahoru a jen dal volný průchod chtění směrem vzhůru, ihned se ocitl v místech, kde si přál být. Ten pocit lehkosti a svobody, jaký dosud nikdy nepoznal, byl neuvěřitelně krásný. Podíval se pomalu pod sebe a nevěřil svým očím.

Dole pod ním se ve svitu slunce jevila azurově modře zářící planeta Země. Nacházel se v černém tichu vesmíru, které nic nerušilo. Jestliže v barvách svého pokoje viděl jemné rozdíly, pak v tomto místě byla odlišnost tak velká, že by ji ani těmi nejbarvitějšími slovy nedokázal vyjádřit. Znovu se zahleděl dolů a spatřil něco, čeho si předtím vůbec nevšiml. Od místa jeho solar plexu se táhla velmi jemná, jasně stříbřitá a pružná hmota podobná šňůře až dolů do míst, která si v hodinách zeměpisu ukazovali na globusu. Najednou, ani nevěděl proč, ho něco nutilo, aby se otočil a svou pozornost upřel jiným směrem.

Spatřil tam malý šedavý obláček a na něm světlou postavu v zářivě bílých šatech, která jako by se pomalým letem přibližovala až k němu. Neviděl jí do obličeje, ale ten obraz mu připomněl anděla z jednoho obrazu v kostele, který kdysi s matkou společně navštívili. Jaké však bylo jeho překvapení, když v tváři oné záhadné bytosti rozeznal matčinu podobu. Láskyplně se na něho dívala, a přestože jeho ucho nezaznamenalo žádný zvuk, nějakým způsobem rozuměl naprosto přesně všemu, co říkala. Radila mu, aby se vždy pokoušel najít pravý řád věcí, že každý pozemský důsledek má i svou příčinu, která lidem nemusí být ihned srozumitelná a většina obyvatel planety by ji pro správné porozumění měla hledat v hlubinách svého bytí, neboť nic se neděje náhodně, nýbrž v důsledku samočinně působících zákonitostí stvoření a že právě on má obrovský dar pro pochopení tohoto divuplného celku.

Erik vůbec nerozuměl významu slov, která mu matčina podoba sdělila. Vtom se postava začala vzdalovat a jako by se pomalu rozplývala, až mu nakonec úplně zmizela z očí. Najednou ho v něm probuzené chtění vrátit se zpět okamžitě přeneslo do postele v jeho pokoji. Nejdřív se posadil a potom pomalým krokem přešel k oknu a díval se na hvězdnou oblohu. Jeho matka zemřela. Nevěděl proč, ale najednou si tím byl tak jistý jako celým svým bytím. Znovu se vrátil k posteli, posadil se a přemýšlel, jak je možné, že to ví. Třeba měl jen zvláštní sen, který v něm vyvolal tyto pocity, a nic z toho, co před pár okamžiky prožil, není pravda. Když se však pokusil o zklidnění myšlenek a nechal na sebe zapůsobit ono cítění, které občas nazýval instinktem nebo

předtuchou, zjistil, velmi zklamán, že se nemýlil. Nevěděl, kolik času uplynulo, a ani ho to nezajímalo. Zdálo se mu, jako by nějakým způsobem mohl vnímat své okolí jinak než běžnými smysly. Slyšel, jak dole v domě zazvonil telefon, a to ho vyrušilo z jeho úvah. Erikův otec s někým krátce a tiše mluvil, potom položil sluchátko a vyšel ven před dům. Aniž by Erik vyslechl obsah rozhovoru, byl si jist, že volali z nemocnice, aby jim oznámili tu nejhorší zprávu.

Při pohledu z okna na zahradu viděl otce sedícího na zemi pod stromem. Obličej měl v dlaních a z třesu jeho těla poznal, jaký zármutek jím v tom okamžiku zmítá. V Erikovi se vzdouvaly vlny pocitů, podpořené zoufalstvím otce, jemuž viditelně chyběla odvaha jít se smutnou zprávou za synem. Uvnitř chlapce probíhaly děje, kterým nerozuměl. Velmi silně cítil, že souvisí s prožitím předchozích událostí. Pociťoval uvnitř hluboký zármutek, o němž věděl, že by se změnil v hysterický pláč, nebýt zvláštního vzkazu jeho matky. Sám se zarazil nad svými myšlenkami, které prožitý sen přijaly jako reálnou skutečnost. Skutečnost, které vůbec nerozuměl a ještě méně ji chápal.

Byl si naprosto jistý, že rozumové myšlení, které se v tuto chvíli velmi silně bránilo jeho cítění, je nesprávné. Věděl, že jednou Pravdu najde, když vtom ho náhle vyrušilo zaklepání na dveře jeho pokoje. Otec stál proti němu, ale jeho výraz neodpovídal vnitřnímu napětí prožitému před domem. Snažil se nenechat na sobě znát tolik bolesti a předstíranou vnitřní silou chtěl být synovi oporou. Vzal Erika okolo ramen, sedl si s ním na postel a řekl mu: „Eriku, je mi to moc líto, ale mám velmi smutnou zprávu. Chtěl bych se s tebou podělit o bolest, která drásá mé srdce a zatemňuje mou mysl. Tvá drahá matka a moje milovaná manželka nás navždy opustila.“

Otci začal kolísat hlas a do očí se mu nahrnuly slzy.

„Víš, chci se ti moc omluvit. Souhlas s tou operací jsem neměl dát. Kdybych to neudělal, byla by tu ještě dnes s námi. Věřil jsem, že dělám to nejlepší, a teď bych si přál, aby se to raději vůbec nestalo. Velmi mě to trápí. Eriku, odpusť mi, jestli můžeš.“

Otec se bál Erikovy reakce, protože netušil, jak moc je chlapec posílen předchozím mimotělním prožitkem. Erik se otočil k otci,

podíval se na něj svýma pomněnkovýma očima, přes které mu padaly světle plavé vlasy, a tichým hlasem odpověděl:

„Přestaň se obviňovat, tati. Každý na tvém místě by rozhodl úplně stejně. Všichni ten krok schvalovali a nikdo ti to v žádném případě nebude vyčítat.“ Na otci byla vidět znatelná úleva. Čekal synovu reakci podstatně horší a byl rád, že má těžký okamžik za sebou. Pak k Erikovi znovu promluvil.

„Musím do nemocnice, můžeš jet se mnou, jestli chceš. Ale nebudu se zlobit, když nepojedeš. Pochopím, jestli do těch míst nechceš jít.“

Erik bez rozmyslu odpověděl.

„Samozřejmě že pojedu. Myslím, že bychom měli zajet k babičce a dědovi. Zaslouží si, abychom jim to řekli osobně, jestli to ještě nevědí.“

Otec mlčky zavrtěl hlavou.

„Řekl jsem doktorovi, že vyrozumím rodinu sám.“

Erikovi přišlo zvláštní, jak prožíval tyto chvíle. Věděl, že bez předchozích prožitků by se v něm zvedla silná vlna emocí.

Teď však prožíval všechno úplně jinak. Ne, že by jeho pocity byly slabší, naopak, cítil je mnohem silněji. Vzal si na sebe bundu a řekl otci.

„Mám žízeň, musím si zajít pro něco do lednice.“ Otec, který do té doby seděl, se také zvedl, zavřel za sebou dveře a scházel dolů po schodech.

„Vezmu si něco na sebe a pomalu vyrazíme. U babičky se zastavíme, to je dobrý nápad. Možná budou chtít jet s námi.“ Potom oba mlčky vyšli ven z domu a záhy už jejich auto ujíždělo směrem k městu.

Podle očekávání zasáhla zpráva Erikovy prarodiče velmi citelně. Babička se po počátečním šoku dala do usedavého pláče a ani její manžel nezakrýval svou bolest nad ztrátou jediné dcery. Zatímco už všichni seděli u stolu, zašel děda do špajzu a přinesl láhev s čirou tekutinou, na které chyběla viněta.

„Je to domácí slivovice,“ řekl a začal ji nalévat do malých kalíšků.

„Mám ji od souseda na dobré zažívání,“ a přes závažnost situace se trochu usmál. Podal sklenky všem. Otci, který tu byl autem, i Erikovi, jenž byl ještě nezletilý. Děda vstal a řekl:

„Ať její duše může v klidu odejít a nic jí v tom nebrání.“ Nato pozvedl pohárek a chtěl se napít, ale Erikův otec dal najevo svou nelibost.

„Dědo, jaká duše, co to prosím vás před tím klukem říkáte. Když člověk zemře, tak jeho bytí končí. Žijeme snad na přelomu třetího tisíciletí nebo ne?“ Děda změřil Erikova otce pohledem, z něhož bylo možno vyčíst, že se nechce pouštět do boje s větrnými mlýny. Zato v Erikovi vyvolala otcova poznámka velmi zvláštní stav. Nicméně všichni povstali a sklenku vypili. Děda začal znovu plnit pohárky, ale Erikův otec ho zarazil:

„Dědo, moc děkuju, ale to stačí. Já ještě pojedu vozem a Erik na to má dost času.“ Po krátkém rozhovoru se pak shodli na tom, že do nemocnice pojedou jen otec a Erik zůstane přes noc u dědy a babičky. Vyřídí, co je potřeba, a vyzvedne ho druhý den ráno.

Erik se probudil druhého dne až kolem desáté hodiny ranní. Spal v bývalém pokoji své matky. Její rodiče nechali všechny věci na svém místě, a tak mohl vidět na zdech plno starých fotografií. Matka na nich byla ještě za svobodna, a musel uznat, že byla velmi hezká. Najednou jím projela bolest ze ztráty milovaného člověka, ale hned cítil přicházet odněkud proud síly, který mírnil citové projevy. Vstal z postele a zamířil do koupelny. Zaslechl, jak si děda v obývacím pokoji s někým povídá. Hlasy rozpoznal okamžitě. Vzal za kliku a otevřel dveře. U stolu seděl otec s prarodiči a Erikův strýc z matčiny strany Petr. Bylo znát, že po Erikově příchodu změnili téma.

„Dobré ráno,“ pozdravil Erik.

„Ahoj, Petře,“ prohodil ke strýci. Ten se na Erika mile usmál, slušně odpověděl na pozdrav, ale i na něm bylo znát, že právě přerušil důležitý rozhovor.

„Jsem rád, že ses dobře vyspal, sedím tu už aspoň hodinu, ale babička mi nechtěla dovolit, abych tě probudil,“ řekl otec a pokusil se o úsměv. Erik na jeho tváři viděl známky probdělé noci.

„Spal jsem, jako když mě do vody hodí,“ odpověděl Erik. „Měl jsem trochu strach, abych neměl špatné sny, ale nezdálo se mi vůbec nic.“

Babička se zvedla od stolu a zeptala se ho.

„Dáš si čaj, nebo kakao?“ Erik rozhodil ruce: „Asi kakao.“ Pak se otočil k otci a řekl.

„Zdalo se mi, že jste mluvili o něčem důležitém, nemám odejít?“ Otec zavrtěl hlavou.

„Není třeba, mluvili jsme o detailech pohřbu, ale zdá se, že věc už je vyřešená.“ „Půjdu se umýt, obléknu se a můžeme jet,“ řekl Erik otci a odešel.

Cítil, že si chtějí ještě něco říct, a tak je nechal o samotě. Když se vrátil, kakao už stálo na stole. Beze slova ho vypil a vrátil hrnek babičce. Potom oba s otcem vstali, rozloučili se s ostatními a odešli. Erik se chtěl otce zeptat, o čem předtím mluvili, ale pak si to rozmyslel. Když bude otec chtít, tak mu o tom řekne sám. V autě bylo ticho a Erik si v duchu říkal, že kvůli takovým okamžikům se do aut začala montovat rádia.

Když přijeli domů, zeptal se otec Erika, jestli nemá hlad. Chlapec jen zavrtěl hlavou.

„Nemám na jídlo ani pomyslení, snad později. Ale rád bych si s tebou o něčem promluvil, jestli máš chvílku.“

Otec bez rozmyšlení odpověděl.

„To je snad samozřejmost, od toho jsem tady. Pojď, půjdeme si sednout ke stolu.“

Když se posadili, Erik chvíli nevěděl, jak má vlastně začít. Po krátké době se ale osmělil a pomalu spustil.

„Nevím, jak to vysvětlit, těžko se mi mluví o věcech, kterým nerozumím. Stalo se mi něco velmi zvláštního, a nevím, s kým bych si o tom mohl promluvit. Mám strach, aby mě lidi neměli za blázna.“

Otec se posadil k chlapci blíž.

„Eriku, vím, že situace, kterou teď oba dva prožíváme, je velmi těžká. Nemusíš mít žádné obavy, řekni mi, co tě trápí.“

Erik popsal, jak nejlépe mohl, zvláštní zážitek ze dne, kdy matka zemřela. Sám byl překvapen, odkud se v něm brala slova umožňující vše tak dopodrobna vylíčit. Když skončil, všiml si výrazu v otcově tváři. Byl jiný, než očekával. Nebylo v něm ani trochu pochopení, které tolik hledal. Mladík sklopil oči a okamžitě zalitoval, že o něčem podobném vůbec začal mluvit. Když svůj pohled zvedl ze země a podíval se na otce, nevěřil vlastním očím. Muž, který seděl před oknem, měl okolo sebe vejčitý obal plný barev, do něhož shůry padal zlatý déšť. V jeho barevném

spektru převládala žlutozelená a okrová, která přecházela do hnědé. Chlapec úkazu vůbec nerozuměl, ale věděl naprosto přesně, že otci o tom nic dalšího říkat nebude. I když nerozuměl tomu, co přesně tyto barevné kombinace vyjadřují, vnitřně cítil, že to není nic dobrého.

Otec začal mluvit, ale intonace jeho hlasu jako by v Erikovi rozezvučela vnitřní varovné zvony. Cítil, že v tu chvíli otec není zajedno s tím, co říká. Chlapec se opět zamyslel nad tím, kde se v něm vzala ta zvláštní schopnost vycitování, ale otec rychle pokračoval.

„Nevím, jestli by něco takového bylo možné, ale tvá matka údajně měla přibližně ve tvém věku zvláštní schopnosti nebo se mi to alespoň pokoušela namluvit. Jako malá prý jezdila často na venkov ke své tetě, která po smrti svého manžela žila dlouhá léta na samotě za vesnicí. Byla sama, peněz moc neměla, a tak se snažila přivydělat si na živobytí sbíráním léčivých bylin a jejich prodejem po okolí. Lidé ji dokonce volali, když někdo onemocněl a doktor nedokázal najít účinnou pomoc. Prý léčila příkládáním rukou, jemuž se dnes říká léčivý magnetismus, ale víš dobře sám, jaký já mám na podobné věci názor. Ona záhadná teta brávala s sebou tvou matku, ještě jako dítě, do lesa a zasvěcovala ji do tajů přírody, učila ji znát byliny a jejich léčivé účinky. Můj názor je, že na počátku jednadvacátého století je něco takového naprosto zbytečné. V době mládí tvé matky to bylo ještě jiné. Když jsme se spolu seznámili, zaujal mě její vztah k přírodě. Dokázala o ní krásně vyprávět. Popisovala mi své procházky do hlubokých lesů, k pramenům řek a potoků. V určitých místech prý dokázala ve vhodné dobu vidět přírodní bytosti, které dočasně obývaly stromy, vodu nebo zem. Určitě chápeš, že jsem tomu musel udělat přítrž, dokonce jsem dosáhl toho, že tvá matka o tom přestala mluvit úplně. Doma máme stále ještě plno knih, s jejichž obsahem nesouhlasím, ale nyní asi přišel správný čas je přemístit do kontejneru. Víím, že teď na to rozhodně není správná doba, ale mám zvláštní pocit, jako bys měl problémy podobné těm, které měla i tvá matka.

Jeden můj velmi dobrý známý je uznávanou kapacitou v oboru psychologie. Jestli ty stavy do určité doby nezmizí, myslím, že bys ho měl navštívit.“

Chlapec měl svého otce velmi rád. Jako rodič byl vynikající. O rodinu se vždy perfektně postaral, měl dobré postavení v zaměstnání a lidé ho v neposlední řadě uznávali i pro jeho materiální přístup k životu. Přes to všechno měl Erik najednou velmi silný pocit, jako by tu seděl s úplně cizím člověkem. Díval se na svého otce a byl si naprosto jistý, že s ním o podobných věcech už nikdy mluvit nebude.

3. KAPITOLA

Erikův otec, Pavel Černý, pracoval v oddělení likvidace pojistných událostí v jednom z velkých pojišťovacích domů v hlavním městě. Za zaměstnáním dojížděl každé ráno služebním autem z malého satelitního městečka a syna často vozil s sebou do školy. Erik byl studentem gymnázia, kde patřil k nejlepším žákům. Nikdy se nemusel učit a látka jako by se mu sama vlévala do hlavy. Po otci zdědil pohybové nadání i lásku ke sportu, po matce pak rozvahu, smysl se správně rozhodovat, a jak se mu v poslední době zdálo, i probouzející se mimosmyslové vnímání.

V kolektivu byl Erik velmi oblíbený, a to jak mezi chlapeckou, tak i mezi dívčí částí třídy. Uměl se správně postavit ke každému sportu a jako menší jich také plno vyzkoušel. Hrál, jako snad každý kluk, fotbal. Zkusil i basket, ping pong, ale po nějaké době zůstal u tenisu. Možná to bylo proto, že ho k němu vedl otec. Ten se v něm v dětském věku neprosadil, ale nezanevřel na něj a synovi ho doporučil. Chlapec byl po dřívějších zkušenostech rád, že se jedná o individuální sport. Nelíbilo se mu, když ostatní při neúspěchu dávali průchod svým emocím a svalovali někdy i vlastní neschopnost na jiné. U tenisu se mu stejně jako u jiných individuálních sportů líbila vlastní zodpovědnost za chyby, které musel napravit jen on sám. Když byl na kurtu, dobře věděl, že zápas za něj nikdo jiný nevyhraje.

Erikova matka působila jako učitelka na umělecké škole. Tereza Černá krásně kreslila a dokázala také velmi dobře pracovat s hlínou. Když byl Erik malý, často s ním dlouhé hodiny modelovala a malovala.

Vzpomínal si, jak mu říkala, že každý umělec dává do díla část sebe sama, nebo spíše, že dílo je projevem jeho vnitřního já. Tak se prý vždy dá podle díla poznat osobnost autora. Bylo zvláštní, jak plno věcí, které mu matka dříve říkala, viděl nyní v novém světle. Zastávala názor, že umění, vtlačené do forem daných jiným člověkem, přestává být uměním a stává se řemeslem. Dokázala sama vyrobit krásné věci, kterými byl vyzdoben téměř celý jejich domov. Co se nehodilo do domu nebo co tam otec nechtěl, odvezla na chatu svých rodičů.

Bylo to půvabné místo vzdálené asi čtyřicet kilometrů od města. Pár set metrů od chaty tekla řeka, kam Erik jako malý chodíval s dědou na ryby. Jako většina dětí nebyl obdařen velkou trpělivostí, a tak pokaždé raději vzal kolo a jezdil s kamarády po okolí. Vždy se rád projížděl přírodou, a když kamarádi zrovna nemohli, zajel sám i na vzdálenější místa, která mu matka dříve ukazovala. Dokonce se cítil být jimi přitahován. Jedno z nich měl ale obzvláště rád. Byla to rokle uprostřed lesa asi čtyřicet minut chůze od nejbližšího stavení. Po obou jejích stranách rostly obrovské duby a borovice, takže i když slunce stálo nejvýš, byl v rokli příjemný stín. Dole bublal malý lesní potůček a na jejím nejvyšším místě stál obrovský starý dub.

Když sem Erik jako malý přijížděl, obvykle sedával pod stromovým velikánem a opíral se o jeho kmen. Často míval dojem, jako by v ten okamžik strom i on byli jedno. Cítil, že jím protéká jeho energie, kterou by mohl přirovnat k toku řeky procházející jeho tělem. Vzpomínal, že na tom místě také byl několikrát i se svým strýcem.

Petr Havel byl matčin mladší bratr. I on znal od mládí krásná místa v okolí jejich chaty. Někdy, když spolu stáli před velkým dubem, zdálo se Erikovi, jako by se strom zahalil do mlžného oparu, a nějak cítil, že Petr to vnímá s ním. Erik měl Petra rád a v jeho společnosti mu bylo vždy dobře. Možná to bylo i tím, že velmi dobře vycházel s jeho matkou, která pro něj měla zvláštní slabost. Petr věděl, stejně jako jeho sestra, mnoho o bylinách a o přírodě vůbec. Erik měl v jeho přítomnosti často dojem, jako by dokázal s rostlinami a stromy komunikovat. Dokonce za ním chodili, stejně jako za Erikovou matkou, místní lidé a žádali ho, aby jim namíchal léčivé byliny.

Když byl Erik ještě dítě, často slyšel mluvit matku s Petrem o samočinně působících zákonitostech stvoření. Tenkrát tomu ještě nepřikládal žádný význam, ale po její smrti mu stále víc docházelo, že Petr má zřejmě podobné schopnosti, jaké mívala ona. Aniž by chtěl, vyvstala v něm myšlenka, která stále více sílila. Je možné, že by se po rodové linii dědily tyto schopnosti? Erik si slíbil, že se na to Petra zeptá. Měl v sobě mnoho otázek, ale jen příliš málo si jich dokázal sám zodpovědět. Vnitřně však cítil, že přichází doba, kdy bude potřebovat odpovědi na vše, co nyní začínalo útočit na jeho mysl.

Ačkoliv si svého otce velmi vážil, už z vlastní zkušenosti dobře věděl, že on není ten pravý, koho by se na podobné věci mohl ptát. Nejspíš by ho znovu poslal k psychiatrovi s tím, že to jsou následky matčiny smrti, nebo by se mu snažil vysvětlit, že dospívající mládí často mívá podobné vzlety euforie. Sám byl překvapen, jak rychle a správně dokázal zhodnotit situaci. Po krátkém přemýšlení dospěl k přesvědčení, že jeho strýc Petr je opravdu jediný, s kým o tom v této chvíli může hovořit. U něj nejenže nepřicházelo v úvahu nepochopení, naopak Erik vnitřně cítil, že on je ten pravý. Takové myšlenky se chlapci honily hlavou v prvních dnech po matčině odchodu.

Ta si už za svého života nepřála standardní pohřeb. Když byla její nemoc v pokročilém stadiu a ona tušila, že brzy zemře, požádala manžela v přítomnosti svého bratra o zpopelnění a následné rozptýlení na místě, které znal právě jen Petr. Otcí se nelíbilo, že vede takové pohřební řeči a celou záležitost přešel. Později se domáhal klasického pohřbu s uložením do hrobu. Tereza velmi dobře věděla, proč si zavolala do nemocnice i bratra. Petr se svými rodiči pak přiměli Erikova otce, aby ustoupil od plánovaného pohřbu. Později v úzkém kruhu rodiny rozptýlili popel nedaleko chaty Tereziných rodičů, kde ona stejně jako Erik trávil dětství.

Místo bylo položeno nad ohybem řeky ve velmi hustě zalesněném svahu s výhledem do okolí. Samotný akt proběhl tiše a beze slov. Erik měl pocit, že by bylo namístě projevit lítost, která by příslušela jeho věku, ale bránil mu v tom tajemný prožitek ze dne matčiny smrti. Otočil se na Petra a z jeho chápajících očí vyčetl srozumitelnou odpověď. Zato u svého otce se nesetkal s porozuměním a z jeho výrazu mohl číst zklamání a snad i rozčílení nad lhovostí syna při aktu rozloučení a zejména nespokojenost s místem, kde tento akt probíhal. Erik velmi silně vyciřoval myšlenky svého otce a věděl, že otec by pro jeho pocity neměl pochopení. Snažit se mu vysvětlit, co cítí a o čem přemýšlí, by bylo v tuto chvíli zcela nemožné.

Po tichém a krátkém obřadu se malá rodinná skupinka vydala dolů k řece, kde měla zaparkovaná auta. Právě začínal víkend, a tak Erik požádal otce, zda mohl zůstat na chatě. Petr slíbil, že v neděli Erika odveze do města, a tak otec neprotestoval.

Tiše se rozloučil se synem a bylo na něm vidět, jak je rád, že může odjet. Sedl si do auta a pomalu zamířil k městu. Petr chytil chlapce přátelsky okolo ramen a vydali se k nedaleko stojícímu vozu. Za nimi šli pomalým krokem Petrovi rodiče. Erik si při letmém otočení všiml, že dědeček podpírá babičku, která hůře snášela tuto těžkou situaci. Společně pak nasedli do Petrova vozu a odjeli na chatu.

Erik seděl na zahradě a zasněně hleděl do dáli. Po modré obloze se prohánělo pár mráčků. Pokročilé jaro bylo velmi teplé, a tak tu seděl jen v tričku s krátkým rukávem. Petr ho nějaký čas pozoroval z verandy a zkoušel uhodnout, na co asi ten mladý muž myslí. Věděl, že je plno věcí, které musí pochopit sám, ale je jich také mnoho, se kterými mu mohl a chtěl poradit. V koutku duše ale cítil, že právě Erik bude po nějaké době schopen poradit jemu. Zasmál se toku svých myšlenek, vzal dvě sklenice s pitím a šel se k němu posadit.

„Napiješ se?“ zeptal se synovce. Erik se usmál a vzal si podávanou sklenici.

„Díky, Petře, to je prima nápad, ale když už jsi tu, rád bych se tě na něco zeptal.“

Petr věděl, že s ním bude chtít mluvit, a byl to z jeho strany také záměr. Erik neměl tušení, jak má začít. Byl ještě mladý a důležitých rozhovorů zatím mnoho nevedl. Tím méně na téma, kvůli kterému by se mohl zesměšnit nebo ze sebe udělat blázna, podobně jako tomu bylo v případě rozhovoru s otcem. Petr byl přece jen starší a mohl Erikovi pomoci, ale v tuto chvíli chtěl, aby se chlapec vyjádřil sám.

„V den, kdy zemřela moje matka a tvá sestra, se mi stalo něco, co si vůbec neumím vysvětlit,“ vyhrkl nejistě na Petra, který svým tajemným pohledem synovce jen podpořil k dalšímu pravdivému vylíčení událostí. Pak mladík popsal velmi detailně celý zážitek a jeho strýc s neskrývaným zájmem poslouchal. Když Erik skončil, Petr jako by si celou věc znovu v sobě přehrával, jen mlčky seděl a nic neříkal. Po chvíli se v židli narovnal, podíval se Erikovi přátelsky do očí a pomalu začal:

„Tvoje matka byla velmi zvláštní žena s velkými schopnostmi a ohromným nadáním. Dokázala vidět věci, které jiní nevidí,

a často i dělat to, co ostatní lidé nedokážou. A právě to, co sami neviděli a o čem se tedy ani nemohli přesvědčit, jim tolik vadilo, že se snažili jí to znepríjemnit. Dnešní lidé velmi neradi vidí, když vynikáš v něčem, co oni sami nedokážou. U tvé matky to začalo už v mládí ve škole a pokračovalo to stále dál.

Tereza po nějaké době přestala na dané téma komunikovat s lidmi, kteří jí nevěřili. Posledním člověkem, s kým to chtěla zkusit, byl tvůj otec. Jak to dopadlo, víš asi nejlíp sám. Není to špatný chlap, ale jak si na něco nemůže sáhnout, tak tomu prostě nevěří. I když u člověka jeho moderně materiálního založení mě to víc než překvapuje. V dnešní době, kdy je všude okolo nás plno televizních signálů, rádiových vln, laserů a podobných věcí, které nevidíme, ale přesto o nich víme, že tu jsou a procházejí zdi našich domů a vším, co je okolo nás, tak jako všechno jemnější může prostupovat hrubším. Ale to je pro tvého otce a většinu podobně smýšlejících lidí zřejmě nedostatečný důkaz.“

Erik hlta každé Petrovo slovo a vnitřně cítil, že má pravdu. Současně začal chápat, že i on může mít podobné problémy se svým okolím při komunikaci na toto téma. Otočil se k Petrovi a zeptal se.

„Je možné, abych po matce zdědil její schopnosti?“

Petr přemýšlel, jak správně odpovědět, aby mu chlapec rozuměl. Pak se pomalu rozhovořil a pokusil se vysvětlit, co sám věděl.

„Opravdu zdědit v pravém slova smyslu může člověk po rodičích jen genetickou výbavu pro své hmotné tělo se všemi výhodami i nevýhodami. Z toho, co dnes lidé nazývají duší, však nemůže člověk zdědit vůbec nic.“

Erik na Petra koukal s otevřenou pusou.

„Odkud to všechno víš?“ ptal se.

Petr se na něj usmál a odpověděl:

„Mimo jiné i od tvé matky. Jak jsem ti už řekl, byla jasnovidná, a když ses narodil, tak velmi dobře věděla, kým jsi. Byl jsem v té době jeden z mála lidí v jejím okolí, s kým si o podobných věcech mohla povídat. Řekla mi, že až začneš dospívat, projeví se u tebe schopnosti, které budou po čase silnější než ty, kterými disponuje ona sama. Ale nechci, aby sis myslel, že to byla nějaká

čarodějka. Tvá matka vždy říkala, že mediální schopnosti nejsou žádným zázrakem, nýbrž jen odrazem stavu vnitřního uvědomění každého jedince.“

Erik nechápavě kroutil hlavou.

„Takže ty říkáš, že já jsem po ní zdědil jen své tělo? Dobře, když je to tak, odkud se tedy berou ty schopnosti, které se ve mně probouzejí?“

Petr chápavě přitakal: „Správná otázka ve správnou chvíli, Eriku. I když tomu možná zpočátku nebudeš věřit, tak ve vesmíru funguje mnoho samočinně působících zákonitostí, které podobný běh věcí spolehlivě řídí.“

Erik se začal opatrně usmívat. „Ty mi chceš říct, že ve vesmíru se rozhoduje o tom, co se bude dít zde na Zemi?“

Petr se na Erika přísně podíval a řekl: „Zatím se toho o vesmíru moc neví. Určitá, nám neznámá síla udržuje v chodu planety, které obíhají okolo sluncí, i celé obrovské hvězdokupy a galaxie se podrobují onomu tlaku, jenž je ve skutečnosti i zákonem. Člověk je součástí vesmíru a je to jen projev nebetyčné omezenosti, když se domnívá, že jeho se tyto přírodní zákonitosti netýkají.“

Erik se na Petra podíval s pokorou.

„Máš asi pravdu, nebo se mi to aspoň zdá jako docela logické vysvětlení. Řekni mi, Petře, proč se o něčem podobném nemluví třeba ve škole, v televizi nebo se o tom nepíše v novinách?“

Petr vstal ze židle, sebral prázdné sklenice a pomalu odcházel do chaty. Erik vyběhl za ním a postavil se před něj do vchodových dveří. Dřív než stačil promluvit, vyšla ze dveří babička a vzala od Petra sklenice. Podívala se smutně na Erika a řekla:

„Chlapče, měl bys jít trochu na vzduch nebo mezi kamarády, ať přijdeš na jiné myšlenky.“

Erik sice zvolil slušný tón při své odpovědi, ale i tak v něm Petrova matka cítila sílu počátečního vzdoru.

„Nechci chodit mezi kamarády ani nikam jinam, dokud nepřijdu na kloub tomu, co se okolo mě děje.“

Babička znala dobře tento postoj i sílu dospívajícího jedince z dob mládí svých dětí. Stejně tak dobře věděla, že tady s rozumovým vysvětlováním neuspěje. To už měla za sebou. Často přemýšlela

nad tím, proč v mládí nerozuměla svým dospívajícím dětem. Ale nikdy pro to nenašla odpověď.

„Můžete se snad jít spolu alespoň trochu projít, než vám udělám něco k jídlu,“ řekla a odešla do chaty. Erik se obrátil na Petra.

„Jdeme? Rád bych se ještě na pár věcí zeptal, jestli máš chvílku?“ Petr se na něj usmál a rukou ukázal směrem k lesnímu porostu.

„Malé kolečko po okolí nám určitě neuškodí,“ řekl a pomalu zamířil k brance, která vedla rovnou do lesa. Když vyšli do malého kopce nad chatou, Erik už to nevydržel a promluvil jako první.

„Říkal jsi, že dění ve vesmíru může ovlivnit i běh věcí na Zemi. Přemýšlel jsem o tom, ale stále tomu nerozumím. Je tedy pravda to, co se dočtu v novinách a časopisech z horoskopů? Vždyť si přece musíš pamatovat, že matka na astrologii nikdy moc nedala.“

Petr se na chvíli zamyslel, ale kráčet dál pomalým tempem a Erik cítil, že hledá správná slova pro vysvětlení.

„Nejsem možná ten pravý, kdo ti má vše objasnit. A rozhodně nevím všechno. Doufám jen, že tím, co ti řeknu, nenadělám víc škody než užitku.“

„To je od tebe moc šlechetné, ale neodpovídáš mi na otázku,“ skočil mu Erik do řeči. Petr změnil výraz ve tváři.

„Musíš mě nechat chvíli mluvit, jinak to můžu zapomenout,“ okřikl Erika a začal se smát. Ten pochopil, že trochu tlačí na pilu, a také na jeho rtech se objevil náznak úsměvu. Na chvíli se odklonili od tématu a bavili se o sportu, o počasí a podobných věcech, o jakých mluví muži, když jsou o samotě. Když se vraceli do chaty a Erik už to ani nečekal, vrátil se najednou Petr k původnímu tématu.

„Mluvil jsi o tom, že tvá matka nevěřila horoskopům. To je sice pravda, ale jen zčásti. Velmi záleží na tom, kdo horoskop sestavuje a jaké indicie pro sestavování používá. Astrologové dávnověku měli krásné rčení: HVĚZDY PŮSOBÍ, ALE NEVLÁDNOU.“

„Tomu vůbec nerozumím a zdá se mi, že si protiřečíš. Jsou tedy astrologové, kteří dokážou sestavit správný horoskop?“

Petr pokračoval v chůzi a mluvil dál. „Dalo by se spíš říct, že jsou postupy, při jejichž správném použití by se dal sestavit výhled na pokračování života každého jedince. To by ovšem předpokládalo

velké znalosti a také schopnosti sestavujícího, mezi nimiž by nemělo chybět jasnozření. Předurčeno však ve skutečnosti není nic, protože člověk má obrovský dar práva svobodné volby.“ Erik stál, opíraje se o strom, s otevřenou pusou a jeho překvapené oči nechápavě zíraly na Petra.

„Řekni mi, proč to tak je, že čím víc mi toho povíš, tím méně ti rozumím.“ Petr chápavě pohlédl na Erika a pokračoval.

„Je velmi těžké pokusit se vysvětlit někomu souvislosti dění a samočinné zákonitosti stvoření během několika krátkých okamžiků. Ale myslím si, že u tebe podobné informace dopadají na úrodnou půdu.“ Erik měl stále ten nechápatý výraz ve tváři.

Petr se otočil z kopce dolů a při rychlé chůzi volal na Erika.

„Myslím, že je nejvyšší čas dát si něco pořádného k jídlu, co ty na to?“

Erik si musel přiznat, že má také hlad, a i on se svižnou chůzí vydal k chatě. Jídlo už bylo připravené, a tak oba rovnou zasedli ke stolu.

„Děda chytil krásného kapra, ale udělám vám ho až zítra,“ ozvala se od plotny babička. „Dnes budete mít řízek, tím se nedá nic zkažit,“ řekl děda s mírným nádechem ironie a přisedl si ke dvojici mladých mužů. „Hledali tě tu kamarádi, zatímco jste se byli projít,“ řekl Erikovi, ale jeho oči už nedočkavě vyhlížely hospodyni s obědem.

„Mám ti vyřídít, aby ses za nimi k večeru zastavil, jestli budeš mít chuť.“

Erik krátce poděkoval za vzkaz: „Díky, dědo, ale myslím, že dnes raději zůstanu doma.“

Babička přinesla na stůl dvě mísy plné jídla. V jedné byly řízky a ve druhé brambory. Každý si sám nandal podle chuti, jak to u nich bylo zvykem. Během jídla nikdo nemluvil, jen zapnutý televizor vytvářel zvukovou kulisu. Na Erikovi byla zřetelně znát nervozita z rozhovoru s Petrem. Jídla si nabral málo, a i tak nebyl schopen porci dojíst. Petr věděl velmi dobře, co trápí jeho mysl, ale chtěl chlapce nechat informace strávit. Věděl, že kdyby teď pokračoval, věci by spíše uškodil, než pomohl. Děda se otočil na Erika.

„Budeš s námi koukat na fotbal? Bude to určitě zajímavé.“

„To je dobrý nápad,“ přidal se Petr, „alespoň přijdeme na jiné myšlenky.“ Erik vstal a podal babičce nedojedený talíř s jídlm.

„Mám s sebou učení, tak se do toho trochu podívám. Myslím, že to stejně moc nepůjde, ale aspoň se o to pokusím. No a pak půjdu rovnou spát, mám toho dnes docela dost.“

Vzal si z lednice láhev s minerálkou a zamířil do podkroví. Na schodech ještě mávl rukou na pozdrav a pak bylo slyšet jen bouchnutí dveří od jeho pokoje.

Erik si sedl na postel a vyndal z tašky pár sešitů, které si s sebou přivezl. Pak si dal dva polštáře pod hlavu, lehl si a začal listovat v sešitech.

I když se skutečně snažil, nedokázal se na učení soustředit. Před očima měl stále velmi živý zážitek ze dne, kdy jeho matka opustila tento svět. K tomu se přidávaly informace a částečné znalosti získané od Petra. Zdálo se mu, že je v obrovském víru obrazů a dat, které útočí na jeho smysly. Po nějaké době měl pocit, že tlak pozvolna ustává a mysl se zklidňuje. Vtom se mu před zavřenýma očima začaly zjevovat ony krásné obrazce podobné těm, které mohl jako malé dítě vídat v kaleidoskopu. Věděl, že pomalu usíná, a ačkoliv naprosto vše v okolí vnímá, je ve fázi, kdy už své tělo nedokáže ovládat.

4. KAPITOLA

Chlapec ležel na zádech a nohy měl přikryté složenou peřinou. V místnosti bylo příjemně, ani horko, ani chladno. Za hlavou mu svítila lampička a vrhala po místnosti plno tajemných až strašidelných stínů. Vzpomněl si přitom na dětství, kdy pohybem rukou vytvářel na zdi stínové podoby zvířat. Prohlížel si sám sebe, jak leží oblečený na posteli, a najednou mu to došlo. Viděl se od stropu místnosti a věděl, že se opět nachází mimo své tělo. Zřetelně vnímal, že je tam s ním ještě někdo další, o kom by mohl říct snad jen to, že je na jeho straně. Neviděl tu bytost, ale cítil její pohled v zádech. Náhle se před ním otevřel obraz přírodní scenérie. Okamžitě poznal lesní místo, nacházející se nedaleko jejich chaty, které jeho matka tak často a ráda navštěvovala.

Byla to rokle, která Erika velmi silně přitahovala. Místo, kterému na jeho nejvyšším vrcholu vévodil obrovský starý dub a dole tekla lesní potůček. Erik si uvědomoval, že už není ve svém pokoji, ale že se jeho mysl, jestli to tak mohl nazývat, přemístila do onoho známého místa uprostřed přírody. Opět si všiml velkého rozdílu ve vnímání barevného spektra. Místo bylo naprosto shodné se skutečností, ale barvy byly zcela odlišné. Ne, že by byly jiné, ale odstíny, které se tam nacházely, ve skutečnosti nikdy neviděl. Byly to barvy tak čarokrásné, že by je snad žádný pozemský malíř nedokázal namíchat.

To ale nebyla jediná věc, která neodpovídala realitě. Co mu přišlo ještě zvláštnější, byla možnost pohybovat se. Byl sice mladý a jeho tělesná váha mu nečinila žádné problémy, ale na tom místě jako by své tělo necítil vůbec. Bylo to neuvěřitelné, ale něco jako chůze v těch místech nebylo třeba. Stačilo jen chtít nacházet se na jistém místě a chtění samo tam Erika přeneslo. Několikrát za sebou to vyzkoušel a fungovalo to báječně. Během mžiku stál u starého dubu a díval se zpět dolů do rokle k potůčku. Tolik se mu to zalíbilo, že to vyzkoušel ještě několikrát. Najednou se v něm probudila touha létat. Podíval se vzhůru s přáním se vznést a letět co nejrychleji ke hvězdám. V tom okamžiku už se vznášel a rychlost, kterou nebrzdil žádný odpor vzduchu, byla tak neuvěřitelná, že dostal strach a přál si být zase zpátky v rokli.

V ten okamžik stál znovu před obrovským dubem, který se tyčil do výšky dobrých dvaceti metrů. Nevěděl proč, ale něco ho k němu velice silně přitahovalo. Byl to zvláštní pocit, pro nějž zatím neměl vysvětlení. Když dříve sedával opřený o kmen stromu, zřetelně cítil, jak jím prochází nějaký druh síly. Teď to byl zážitek mnohem intenzivnější.

Stál tam a cítil něco jako silnou energetickou výměnu. Najednou ho něco vyrušilo. Po své pravé straně cítil něčí přítomnost. Otočil hlavou a to, co uviděl, ho víc než vyděsilo. Stála tam postava, která se mu jevila jako průhledná. Byla o něco vyšší než dospělý člověk a Erik měl pocit, že k němu promlouvá. I když žádné zvuky neslyšel, velmi zřetelně cítil, že si postava přeje, aby se nebál. První, co pocítil, byl strach a ten v něm probudil touhu být rychle zpátky doma. V tom okamžiku se vyděšený posadil na své posteli a snažil se zklidnit svůj zrychlený dech. Pár okamžiků seděl bez jakéhokoliv pohybu a snažil se přemýšlet. Chvíli se necítil ve své kůži, ale ten stav brzy odezněl a vše se zdálo být v pořádku.

Vypil naráz půl lahve minerálky, opřel se o zeď a opět se ponořil do svého nitra. Byl to nějaký zvláštní prožitek, nebo to byl jen sen? Čím déle si s tou myšlenkou pohrával, tím silněji cítil, že to sen nebyl. Chtěl jít dolů za ostatními, ale bylo už pozdě večer, a tak zůstal v posteli. Vzpomínal na matku a myslel na to, že by mu nejen rozuměla, ale jistě by také dokázala odpovědět na všechny jeho otázky. Pocítil únavu, které se nechtěl bránit. Svlékl si šaty, lehl si a probudil se až ráno, když se otevřely dveře a do nich vstoupila babička.

„Tak jak dlouho budeš ještě spát? Je půl desáté dopoledne a ty ještě ležíš. Jsou tu pro tebe kamarádi, za kterými jsi včera nepřišel,“ láteřila s úsměvem babička.

Erikovi se rozsvítily oči a vyskočil z postele.

„Už běžím, hodím něco na sebe a půjdu na chvíli ven.“ Babička se na něj podívala, „a co snídaně? Dole máš čaj.“

Polooblečený Erik, se zbytkem věcí v ruce, už ale uháněl po schodech dolů.

„Babi, na snídani už je pozdě a na oběd moc brzo. Najím se v poledne, ahoj!“

Babička zůstala stát v podkroví, takže Erik už nemohl vidět, jak se usmívá. Byla ráda, že chlapec snáší situaci tak statečně. Hodila peřiny do otevřeného okna, aby se vyvětraly, a šla zpátky dolů.

Honza s Martinem byli Erikovi kamarádi už od doby, kdy začal jezdit na chatu. Co si on sám pamatoval, trávili spolu svůj volný čas už na tříkolkách. Honza byl menšího vzrůstu, měl černé vlasy, snědou pleť a jasně modré oči. Martin byl vyšší, vlasy i oči měl světle hnědé barvy a postavou byl zavalitější. Všichni tři se od dětství stýkali každý víkend, kdy byli na chatě, a také spolu trávili větší část letních prázdnin. Byli skoro stejně staří a navštěvovali tentýž ročník školy, i když každý v jiné části města.

Erik vyšel ven před chatu, kde oba chlapci stáli.

„Ahoj, Eriku,“ řekl Martin a potřásl mu pravicí. Na jeho tváři bylo vidět, že neví, jak dál. Honza Erika přátelsky plácl po zádech a pak mu i on stiskl ruku.

„Slyšeli jsme, co se stalo u vás v rodině. Je nám to moc líto. Tvoje mamka byla moc hodná a...“

Erik ho však rázně přerušil.

„Je to od vás moc hezké, vážím si toho, ale chtěl jsem vás o něco poprosit. Je to ještě moc čerstvé, a tak budu moc rád, když o tom nebudeme mluvit.“

Oba mlčky přikývli, v jejich tvářích se objevilo uvolnění a skoro byl slyšet kámen, který jim oběma spadl ze srdce. Byli moc rádi, že už je to uzavřená kapitola, a po chvíli ticha Martin spustil.

„Eriku, dole ve vesnici je dnes tenisový turnaj. Přišli jsme se včera zeptat, jestli s tebou můžeme počítat do debla, ale babička nám řekla, že jste s Petrem v lese. Nechali jsme vzkaz, ať se večer zastavíš, ty jsi nepřišel, tak jsme to nechali plavat. Mysleli jsme, že nebudeš mít náladu, nedalo nám to, a tak se jdeme zeptat, jestli se tam nepojedeme alespoň podívat. Je nádherné počasí, tak proč sedět doma. Hrát nebudeme, jen si dáme něco k pití a budeme se koukat. Co ty na to?“

Erik se jen usmál a odpověděl. „To je super nápad, vezmu si kolo a můžeme vyrazit.“ Honza s Martinem souhlasně přikývli a Martin dodal.

„Tak fajn, potkáme se za deset minut dole na silnici.“

Všichni kývli na znamení souhlasu a pak se rozešli. Zanedlouho už šlapali na kolech k nedaleké vesnici. Po silnici to bylo dva kilometry a lesem asi o třetinu méně. Na kolech to delší cestou zvládli asi za deset minut. Turnaj už byl v plném proudu. Většina hráčů byla povzbuzována příbuznými, sedícími okolo kurtů. U dvou stánků s občerstvením stála dlouhá fronta na chlazené nápoje a párky s hořčicí.

Byl hezký květnový den. Na obloze nebyl ani mráček a sluneční paprsky hřály víc, než bývalo v tuto roční dobu obvyklé. Všichni tři se posadili na trávu u hřiště, dali si pod sebe bundy a sledovali jeden zápas za druhým.

Jelikož sem jezdili od mládí, znali s výjimkou několika lidí všechny na turnaji. Co chvíli jen zvedli ruku na pozdrav nebo pokývli hlavou. Občas prohodili i pár slov, když se s někým delší dobu neviděli, ale jinak zůstávali stranou. Honza se po chvíli zvedl a zeptal se svých kamarádů: „Nedáte si něco k pití? Erik, co ty si dáš, limonádu, nebo pivo?“ Erik se jen usmál.

„Díky, dám si nealko, potřebuji mít čistou hlavu.“ Honza odešel pro pití a Martin se otočil k Erikovi.

„Hele, já vím, že to nechceš slyšet, ale stejně ti to musím říct. Kdybys něco potřeboval, nebo sis myslel, že je něco, s čím ti můžeme pomoci, tak chci, abys věděl, že jsme tady.“

„Díky, hodně to pro mě znamená a budu si to pamatovat.“

To už se vracel Honza i s pitím a z dálky bylo slyšet, jak kleje.

„To snad není pravda, jsme na malé vesnici, ale ceny tu odpovídají velké Evropě.“ Erik s Martinem se začali smát a vzali si od Honzy studené pití. Pak chvíli mlčky koukali na hřiště. Erikovi bylo jasné, že dnes nešli hrát jen kvůli němu. Bylo mu to líto, ale věděl, že kdo se ráno nezúčastní prezentace, ten už se do turnaje zapojit nemůže.

Pil studenou limonádu a snažil se na nic nemyslet. Bolela ho záda, a tak si na chvíli lehl do trávy a automaticky zavřel oči. Najednou se před jeho vnitřním zrakem velmi plasticky objevil výjev z dnešní noci. Hluboká rokle s vévodícím dubem a dole tekoucí potůček. Nervózně se posadil a zkoušel myšlenku zahnat. Nešlo to, ať se snažil sebevíc. Nedokázal na nic jiného myslet. Zdálo se mu, že je tím místem velmi silně přitahován. Přemýšlel o tom, co se stalo

v noci a jestli to může mít nějakou souvislost. Věděl, že ano. Cítil, že tam musí jít, nevěděl proč a měl obavu z možného setkání s onou průsvitnou bytostí, ale nemohl si pomoci. Sám se divil tomu, že síla, která ho do těch míst lákala, začínala být silnější než strach.

Vstal, dopil svou limonádu a řekl:

„Promiňte mi to, ale zapomněl jsem, že babička dělá jídlo. Musím jet domů.“ Honza s Martinem se na sebe podívali, ale bránit mu nechtěli. Netušili, jaké vnitřní stavy se mohou odehrávat v srdci mladého muže, který prošel tak těžkou životní zkouškou.

Martin jen pokrčil rameny: „To je v pohodě, jen jeď klidně napřed. My se ještě chvíli budeme koukat a pak taky vyrazíme. Uvidíme se později odpoledne.“

Honza, který byl trochu citlivější, se zeptal.

„Jsi v pohodě, není ti něco?“

Erik ho ujistil, že všechno je v nejlepším pořádku, sedl na kolo a odjel. Nejel však domů, jak řekl svým přátelům. Jeho kolo zamířilo daleko za vesnici do krásné rokle, jíž vévodil mohutný starý dub.

5. KAPITOLA

Každý, kdo někdy jel delší vzdálenost na kole, ví, že tělesná únava zažene negativní myšlenky a člověk vidí věci jasněji. Místo, kam Erik mířil, bylo vzdálené několik kilometrů, a tak měl spoustu času na přemýšlení. Věděl, že tam musí jet, ačkoliv nevěděl proč. Cit ho k místu přitahoval, zato rozum byl proti. Erik si v posledních dnech už několikrát všiml tohoto zvláštního rozporu, ale stejně tak jako jiné věci si ho zatím nedokázal vysvětlit.

Bylo nádherné teplé poledne a nad prohrátým asfaltem se tetelil horký vzduch. Byl konec května a všechno v přírodě bylo čerstvé a sytě zelené. Jaro bylo ve svém zenitu a chystalo se předat vládu přicházejícímu létu. Erik sám sebe přistihl u otázky, kterou část roku má vlastně nejraději.

Věděl, že každé období má stejnou důležitost pro správné fungování celku, ale bez sebemenšího zaváhání označil tento čas jako dobu, která mu je nejbližší. Mezitím, co se mu hlavou honily podobné myšlenky, sjel ze silnice na polní cestu a mezi zlatožlutými klasy mířil na ono tajemné místo v lese. Pole nechal za sebou a jel po lesní cestě ve stínu smrkového lesa.

Čím byl rokli blíž, tím víc v něm sílil pocit strachu a současně i touha být už na místě. Na posledních několik set metrů Erik sesedl z kola. Bylo to do kopce a chtěl si trochu odpočinout, nebo se také možná naposled rozmyslet a jet zpátky domů.

Sám pro sebe se usmál. Když už dojel až sem, tak se přece nebude vracet. Co by se mu mohlo stát v pravé poledne uprostřed přírody, když vyloučí divokou zvěř. Zamyšlen vyšel z lesa na nevelkou mýtinu. Na jejím konci, asi po sto metrech, se rýsoval vstup do rokle, která ani v tuto denní hodinu nepropouštěla na své dno téměř žádné sluneční paprsky. Samotný vchod z mýtiny vytvářel téměř přírodní bránu, připomínající vstup do jiných dimenzí, jež znal Erik z oblíbených počítačových her. Plný úcty se zastavil před tímto přírodním úkazem a v poledním tichu, kdy celá příroda odpočívá, slyšel velmi zřetelně tlukot svého srdce. Potom pomalým krokem vstoupil do přírodní brány a stínu mohutných stromů.

Téměř okamžitě ucítil zvláštní sílu tohoto místa. Byl tu už mnohokrát, ale nikdy nebyl schopen vnímat to tak jako dnes. Všechno okolo bylo stejné, a přece úplně jiné. Když se rozhlédl, uviděl, že všechny stromy jsou obklopeny průhledným věncem záření, připomínajícím ranní opar nad vodní hladinou. Obraz se ale pomalu měnil a mlhu střídaly krásné barvy. Naskytl se mu obraz, který by i při nejlepší vůli nedokázal popsat někomu jinému. Každý strom, keř a vlastně všechno okolo něj vyzařovalo barvy a světla, o nichž dříve neměl ani tušení. Aniž si toho byl vědom, upustil kolo na zem a stál tam, neschopen jakéhokoliv pohybu. Nemohl se nabažit toho, co viděl všude okolo sebe. Vnitřně cítil nezměrnou harmonii přírodních sil.

Nějakým, jemu dosud neznámým způsobem vnímal všude okolo sebe převelikou energetickou výměnu. Záření, které vydávaly rostliny, stromy, ale i horniny, se mísila mezi sebou navzájem. Vše mohlo energeticky vydávat, ale i přijímat. Jak tam tak stál, ucítil najednou silný tlak uprostřed čela, asi dva centimetry nad úrovní obočí. Před očima náhle uviděl něco jako spirálu, která byla v neustálém pohybu a svým tvarem připomínala vodní vír. Začala se mu točit hlava, a tak se posadil na velký kámen u potoka, který v poledním tichu příjemně bublal. Spirála před očima se pomalu vytratila, ale mírný tlak na čele mu zůstal.

Zdálo se mu, že ztrácí pojem o čase nebo spíš, že čas jako takový vůbec neexistuje, že se jen mění formy bez času. Znovu se zarazil nad tím, odkud k němu přicházejí podobné myšlenky. Seděl na velkém kameni, zrak měl upřený k malému potůčku a sledoval pohyb vodního živlu. Zaostřil zrak a podíval se přímo do vody. Srdce se mu rozbušilo, vytréštil oči, a kdyby mu to jeho zdřevěnělé nohy dovolily, asi by okamžitě utekl pryč. Potokem se prohánělo několik malých, asi půlmetrových bytostí a láskyplně se na Erika usmívaly.

6. KAPITOLA

„Tak kde jsi, to je hrozná doba,“ volal Martin přes plot na Honzu. Ten vycházel z domu a v puse ještě přežvykoval poslední sousto z oběda.

„Promiň, ale máti udělala gumový knedlíky, tak se čekalo na druhý pokus.“

Martin se začal smát a oba společně vyrazili uličkou mezi zahradami k chatě jejich kamaráda.

„Nezdál se ti Erik nějak divnej?“ začal z úplně jiného soudku Honza.

„Zkus si představit, že ti umře matka a ty budeš v pohodě? Nebo bys chtěl, aby šel hned balit holky na místní diskotéku?“ odpověděl Martin a dál pokračovali v chůzi. Honza se jen pousmál a zavrtěl hlavou.

„Promiň, kámo, plácám hlouposti.“

Když došli před Erikovu chatu, Martin zapískal známý signál. Protože se dlouho nic nedělo, řekl Honza:

„Zapískej znova, třeba je toho na něj moc a po obědě si šel na chvíli vyprázdnit kapsu.“

Martin se začal smát: „Co to zase meleš za nesmysly?“ Honza se na něj obrátil s pusou od ucha k uchu:

„No fakt, znal jsem jednoho s nemocným žaludkem. Ten měl v břiše místo, odkud se mu to jídlo nedostávalo do střev, tak si musel vždycky lehnout na bok, aby tu kapsu vyprázdnil.“

„Musím já tohle poslouchat v sobotu po obědě?“ smál se Martin.

Vtom se otevřelo okno a z něj vykoukla Erikova babička.

„Kluci, on tu není, ještě nepřišel na oběd.“ Oba se přestali usmívat a několik vteřin přemýšleli, co mají dělat. První se vzpamatoval Martin.

„Paní Havlová, to není možné, odešel z turnaje ještě před podnedem a říkal, že se budete zlobit, když nepřijde včas na oběd.“

„Počkejte, kluci, hned jsem dole,“ řekla Erikova babička a bylo slyšet, jak volá svého syna. Spolu s Petrem přiběhli k zahradní brance.

„Tak co se vlastně stalo?“ spustil na ně Petr, který evidentně nevěděl, o co jde.

„Byli jsme spolu na tom turnaji asi hodinu a Erik si vzpomněl, že musí na oběd. Prý to slíbil babičce, vzal si kolo a odjel,“ vysvětloval Martin.

„Má u sebe telefon?“ ptal se Honza.

„Nemá,“ odpověděl Petr, „to bylo to první, co mě napadlo. Volal jsem mu, ale zvoní to nahoře v pokoji.“ Babička, na které byla vidět velká nervozita, se chvějícím hlasem zeptala Petra.

„Nemohl si něco udělat?“

Petr razantně zavrtěl hlavou.

„To je naprosto vyloučené, včera jsem s ním byl skoro celé odpoledne, dlouho jsme spolu mluvili a jsem přesvědčen, že po psychické stránce je úplně v pořádku.“

„Tak kde je?“ nedala se odbýt babička.

„To nevím, ale v žádném případě neudělal nic z toho, co si představuješ,“ snažil se ji utěšit Petr, ale viděl, že se jeho pokus mívá účinkem.

„Nemáte ponětí, kam mohl jet?“ zeptal se Petr obou kluků, ale ti zavrtěli hlavou.

„To nevadí,“ pokračoval Petr, „vezmu auto a rozhlédneme se po okolí. Pojedete se mnou?“

„To je jasný, jak se na to vůbec můžeš ptát,“ rozčiloval se Martin.

Oba mladíci ukazovali Petrovi místa, kde by Erik mohl být, nebo kam by případně mohl na kole zajet. Bylo už pozdní odpoledne, ale i když se ptali místních, kteří ho znali, výsledek byl nulový. Jezdili už alespoň dvě hodiny, když se Petr rozhodl, že to nemá smysl.

„Kluci, díky, ale tudy cesta nevede. Já pevně věřím tomu, že je Erik v pořádku a všechno se vysvětlí.“

„To ho jako přestaneš hledat?“ ptal se Martin a tvářil se nechápavě. Petr se otočil na oba kluky a jeho výraz ve tváři je trochu umírněn.

„Nebudu z toho dělat žádný divadlo. Já vím, že je Erik v pořádku, cítím to. Nedokážu vám to vysvětlit, ale věřte mi, že to tak je. Ale i tak, kdyby se do večera nevrátil domů, tak zavolám policii, jste spokojení?“

„Promiň,“ omlouval se Honza, „je to náš kámoš, a tak máme taky starost.“

Petr se už zase usmíval.

„To je v pořádku, hodím vás domů, a kdyby bylo něco nového, tak si zavoláme. Máte na mě číslo?“ Oba pokývali hlavami na znamení souhlasu a dál nahlas přemýšleli, kde by asi Erik mohl být. Za chvíli zastavili na silnici pod chatou, a když oba kluci vystupovali, zeptal se citlivější Honza Petra.

„Ty ale nepojedeš domů, vid’?“

Petr s lehkým úsměvem zavrtěl hlavou a odpověděl: „V okolí je ještě pár pěkných míst, kam chodíval s matkou, a je možné, že si ji chtěl jen v klidu připomenout. V každém případě se vám ozvu, jakmile budu vědět něco nového.“

7. KAPITOLA

Erik stále ještě seděl na velkém balvanu jako přikovaný a díval se na neuvěřitelný výjev, který se mu odehrával před očima. Potokem se proháněly bytosti, které mu připomínaly vodní žínky. Tak si je pamatoval z ilustrovaných knih pro děti. Najednou se mu v mysli zjevil obraz, jak leží jako malé dítě na posteli, matka mu čte a ukazuje mu obrázky v knížce. Jsou skoro stejné jako na těch obrázcích, říkal si v duchu.

Měly kulatý obličej, nádherně modré oči a jejich těla byla skoro průhledná. Na sobě měly něco, co mohlo vzdáleně připomínat závoj, neustále měnící tvar. Některé měly vlasy vlnité, jiné zase rovné a všechny společně se na Erika usmívaly.

I když stále ještě trochu nevěřil tomu, co vidí, zdálo se mu, že cítí, jak z nich vyzářuje něco, co na něho působilo dojmem čisté radosti, bez falše a různých úskoků, které znal ze svého okolí ve světě lidí. Byl to překrásný pocit, odbourávající i ty poslední známky strachu.

Po nějakém čase přišly bytosti blíž k němu. Jak seděl na velikém kameni, honily se mu hlavou všelijaké myšlenky a najednou se v duchu sám pro sebe zeptal:

„Kdo jste, jak je možné, že vás vidím? Nebo se mi to všechno jen zdá?“

Ke svému údivu, aniž by svým uchem zaznamenal nějaký zvuk, dostal zřetelnou odpověď.

„My jsme voda, a můžeš nás vidět proto, že to dovoluje tvůj vnitřní stav a také síla, která v těchto dnech přichází shůry,“ volaly sborem bytosti a byla na nich vidět radost z toho, že jim rozumí.

Erik lapal po dechu. To přece není možné, to se mi jen zdá nebo mám halucinace, jak říkal otec.

Když si tak v duchu přemýšlel, přišla jedna z žínek skoro na dosah ruky a opět tou neslyšitelnou řečí mu sdělila.

„Je to možné a nic se ti nezdá. Jestli chceš vědět víc, jdi nahoru k velkému dubu.“ Erik se nevěřícně zadíval do jejích neskutečně modrých očí a v duchu se jí zeptal.

„Vy umíte číst myšlenky?“ Vodní žínka se na něj příjemně usmála a odpověděla. „Vám se to může zdát jako čtení myšlenek, ale pro

nás je to běžný druh dorozumívání.“ Nato se ponořila do vody a úplně zmizela. Vypadalo to, jako by byla její součástí.

Erik stále seděl na kameni a koukal do tekutého živlu. Žínky zmizely tak rychle, jak se objevily. Pak si vzpomněl na radu, že má jít k velkému dubu. Pomalu vstal, otočil se a podíval se roklí vzhůru k obrovskému stromu. Dub se majestátně tyčil k nebesům a jeho větve poskytovaly největší část stínu celé roklí.

Nejistým krokem se vydal nahoru a přemýšlel, proč ho tam žínka poslala. Když došel skoro až ke stromu, pocítil velmi silný příliv neznámé pozitivní energie a počáteční strach se začal mísit s touhou po poznání. Stál od kmenu asi sedm metrů, když se před ním náhle objevila obrovská postava. Byl to muž podstatně vyšší, než lidé běžně bývají, dosahoval výšky možná až tří metrů. Podle lidských měřítek vypadal jako padesátiletý, měl dlouhé, silně prošedivělé vlasy, které mu padaly až na ramena, a jeho oděv byl nenápadný, zcela hladký, v barvách země.

Z mužské postavy vyzařovala velká síla, z níž se zároveň dala vyčíst laskavost a otevřenost. Erikovi jeho zjev velmi imponoval a zároveň ho přitahoval. Přistihl se, jak se v duchu ptá.

„Kdo jsi a proč mě za tebou poslaly žínky z potoka?“

Starý muž s jemným úsměvem Erikovi odpověděl tím neslyšným hlasem:

„Jsem déva tohoto stromu a starám se o něj od doby jeho zrodu, stejně jako se menší lesní elfové starají o malé stromy a keře.“

„Ale elfové jsou přece jen v pohádkách, to není možné,“ bránil se Erik.

„Co ty vůbec víš o elfech?“ přerušil ho déva přísně.

„Výraz elf znamená jasně zářící. To slovo pochází z Indie, z jazyka, jemuž tamní obyvatelé říkají sanskrt. A nejsou to jen elfové, každý ze čtyř základních živlů přírody má své bytosti, o kterých vy, lidé, dnes vlastní vinou téměř nic nevíte.“

„Nevěřím ti,“ vyhrklo to najednou v myslí Erika.

„Vidíš a tvoje matka mi věřila.“

Erik cítil, jak se mu náhle nahrnulý slzy do očí.

„Ty jsi znal mou matku?“ zeptal se už trochu pokorněji.

„Znal jsem ji už jako malou holčičku a navázali jsme spolu krásné přátelství, které vydrželo až do chvíle, kdy ke mně mohla

sama naposledy přijít. Proč myslíš, že tě sem vodila, když jsi byl malý? Věděla, že až přijde ten správný čas a probudí se v tobě síla, budeš mít ještě větší schopnosti a vědomosti než ona. Když jsi byl malé dítě, mohl jsi mne běžně vídat, ale postupem času, stejně jako u většiny dětí, i u tebe ta schopnost zanikla.“

„Ale já mám přece dost síly už dlouho, proč mi o tom matka nikdy nic neřekla?“

„Jde o úplně jinou sílu, než ty máš na mysli,“ vysvětloval s úsměvem starý déva.

„V každém mladém člověku se v době, které vy lidé říkáte puberta, probudí vnímání jeho pravého já. S tím je také bezprostředně spojené zvýšení účinků práva svobodné volby a jeho důsledků.“ Erik tam nehybně stál a jeho myslí se přehnalá myšlenka.

„Nerozumím vůbec ničemu z toho, co mi říkáš, proč se to na mě sesypalo všechno tak náhle.“

Déva se na Erika povzbudivě podíval a řečí myslí mu odpověděl.

„Máš velký dar a záleží jen na tobě, jak s ním naložíš. Tvá matka to velmi dobře věděla, ale tenkrát ti o tom nemohla říct. Zнала svou nemoc a často za mnou chodila s prosbou o pomoc.“

Erik se na něho nevěřícíně zadíval: „Ty že bys jí dokázal pomoci, vždyť to nedokázali nejlepší doktoři.“

Déva tam stál a změřil si chlapce smutným pohledem.

„Nevíš, o čem mluvíš, hochu. My máme jiné schopnosti než vaši lékaři, můžeme pomoci tomu tělu z jemnějších substancí, které máte v sobě. Ale tvé matce jsem už pomoci nemohl, na to má síla nestačila. Zajímá tě, proč je toho na tebe najednou tolik?“ zeptal se déva příjemným hlasem. Erik tam stál plný silných dojmů a jen tiše přikývl.

„Tak mě dobře poslouvej,“ pokračoval mohutný déva.

„Každý rok ve stejnou dobu se dostává naší Zemi, celému vesmíru, ale i všemu, co je nad ním a dnes je ještě lidem neznámé, přílivu nové síly. Ona SÍLA dodává všemu energii a udržuje vše v chodu. Bez ní by nebylo ničeho. A ona síla, kterou můžeš pocítit právě v těchto několika dnech ve spojení s nynějším stavem tvého vlastního JÁ, u tebe způsobila vyvolání mediálních schopností. To je to, co právě prožíváš, částečné vidění věcí, které ostatní lidé nemohou spatřit.“

Erik se v mysli zeptal: „Proč částečné, je snad ještě něco jiného k vidění?“ Déva se jen usmál a odpověděl mu: „Je toho ještě mnoho, co bys mohl vidět a vědět, ale ty jsi zatím jako všichni lidé. Podáš jim prst a vzali by ti celou ruku. Dám ti dobrou radu, nechťej nic uspěchat a nespěvuj se nikomu, kým si nebudeš doopravdy jistý, že se ti pro tvůj světonázor nevysměje. Ale hlavně dobře poslouchej rad svého vůdce, on je pro tvůj nynější pozemský život velmi důležitý.“

Erik vstřebával informace, seč jen mohl, ale teď se pozastavil nad tím, co mu déva řekl. „Já že mám nějakého vůdce? Vždyť o nikom takovém nevím.“

Déva se opět pousmál.

„Ale víš. Byl to on, kdo tě sem včera večer přivedl.“

„Včera večer jsem byl přece doma a spal jsem,“ nedal se odbýt Erik.

„Opravdu si na nic nepamatuješ?“ zeptal se déva. Erik si vybavil zážitek ze včerejší noci, kdy se mu opravdu zdálo o tomto místě, a najednou uviděl postavu, která nyní stála vedle něj a které se tak lekl.

Pomalů si to srovnával v hlavě, avšak než ve své mysli stačil vytvořit otázku, déva už souhlasně pokyvoval hlavou.

„To je on. Je to tvůj nejlepší přítel a myslí to s tebou lépe, než všichni lidé na této planetě dohromady. Dobře dbej jeho jemných rad a pokynů.“

Poté se déva rozplynul a Erikovi se náhle zdálo, jako by se pomalu vracel do reality. Podíval se automaticky na hodinky a trochu v něm hrklo. Bylo skoro sedm večer a on odjel z turnaje domů na oběd a nikomu nic neřekl. Rychle si sáhl do kapsy, ale mobilní telefon tam nebyl, asi ho zapomněl doma. Vyběhl z rokle dolů k potoku, kde měl kolo, s veselým úsměvem pohlédl do vody, nasedl a rychle odjel.

Po chvílce jízdy lesem a polní cestou se znovu dostal na asfaltovou silnici a šlapal k domovu. Začínalo se pomalu šerit, a tak už zdálky rozpoznal světla přibližujícího se auta. Čím bylo blíž, tím zřetelněji rozeznával jeho siluetu. Když bylo vzdálené asi padesát metrů, poznal ho s naprostou jistotou. Ale to už Petr zastavil vedle něho, stáhl okénko a klidným hlasem se zeptal:

„Kde se touláš, všichni se po tobě shánějí?“

Erik sotva popadal dech, jak se snažil, co nejrychleji popsat, co se stalo. Petr ho jedním pohybem ruky přerušil.

„Vím, o čem asi chceš mluvit, ale řekneš mi to v klidu až doma. Myslím, že za chvíli přijde pěkná bouřka.“

Erik se podíval vzhůru k obloze, která z tmavomodré barvy přecházela skoro až do černé. Kontrast temné oblohy se žlutou barvou obilí na poli byl velmi působivý.

Beze slova kývl hlavou, sedl znovu na kolo a rozjel se k chatě. Petr pomalu otočil auto, předjel Erika a zavolal nejdřív domů a pak kamarádům, že Erik je v pořádku.

8. KAPITOLA

Když auto zastavilo u chaty, babička už stála ve dveřích.

„Tak kde jsi ho potkal a proč nepřišel domů?“ volala na něj, jen co vystoupil z auta. „Za chvíli přijede, můžeš se ho zeptat sama, ale hlavně na něj nekřič,“ odpověděl Petr a pomalým krokem zamířil do chaty. Děda seděl u stolu, v ruce držel denní tisk a zároveň ještě stačil sledovat televizi.

„Ahoj, nedáš si něco k jídlu?“ zeptal se syna, jako by se nic nestalo.

„Moc rád, je večer a já ještě ani neobědval,“ odvětil Petr, sedl si ke stolu a s úsměvem se podíval na svou matku. Ta stála ve dveřích a nechápavě se dívala ke stolu.

„To vás ani jednoho nezajímá, kde ten kluk byl a proč se nám celý den nezval?“ Děda zvedl oči od novin a s velmi působivou intonací v hlase odpověděl.

„Už mu není pět a je plno věcí, na které potřebuje být sám. Až nám něco bude chtít povědět, tak se to určitě dozvíme, ale vyslychat ho nebudeme.“

Babička odešla do kuchyně připravit jídlo, ale bylo na ní znát, že je opačného názoru. Za moment slyšeli, jak bouchly dveře od kůlny, kam Erik uklízel kolo. Když vešel dovnitř, Petr i děda seděli u stolu a jedli. Erik si beze slova přisedl. „Dáš si s námi večeři?“ zeptala se babička, která zrovna přicházela z kuchyně.

„Moc rád, mám hlad jako vlk,“ přiznal popravdě Erik.

Všichni zasedli ke stolu a děda s Petrem si povídali o sportu a o politice. Erik vycítil, že to dělají kvůli němu, aby ho babička nemohla vyslychat. Pak všichni sledovali hlavní večerní program v televizi. Byl to akční sci-fi film se spoustou násilí a Erik cítil, jak ho stěžejní myšlenka filmu čím dál více odpuzuje. Petr si četl v křesle knížku, děda stále ještě noviny a jediný, kdo se díval, byla babička.

„Můžu to někam přepnout?“ zeptal se Erik, který se dříve rád díval na podobné filmy i hrával počítačové hry s touto tematikou. Nevěděl proč, ale během několika posledních měsíců to v něm vzbuzovalo vzrůstající odpor. Teď, po setkání s bytostmi živlů, začínal tušit, že jeho nové citění ho povede tím správným směrem.

Nerozuměl tomu, proč se všichni lidé neřídí intuicí, kterou tak rádi nazývají šestým smyslem.

„Klidně to přepni,“ přerušila jeho myšlenky babička, „stejně se na to koukáme jen kvůli tobě.“ Erik vzal ovladač a naladil jiný kanál, na kterém běžel dokument o velrybách. Všiml si, že Petr odložil knížku a děda noviny. Byl rád, že jim nemusí svou nevhodnou volbou kazit večer jako dřív. Po skončení filmu Erik přemýšlel, kde si s Petrem v klidu promluví. Ten ho ale předešel, zavřel knihu, vstal z křesla a obrátil se k Erikovi.

„Jdu si lehnout a ty bys měl jít taky, uvařil jsem kolínka a mám ještě nějaké zízaly, tak doufám, že se mnou ráno půjdeš na ryby.“

Erik okamžitě souhlasil a poprosil Petra, ať ho ráno vzbudí. Děda se jako vášnivý rybář podíval na Petra, ale z jeho výrazu okamžitě pochopil, že si chce s Erikem promluvit v klidu a o samotě. Vzal si proto noviny a pokračoval ve čtení, aniž utrousil slovo. Babička, která si ničeho nevšimla, odešla do kuchyně mýt nádoby. Erik s úsměvem odešel do svého pokoje, lehl si do postele a okamžitě usnul.

Ve spánku ucítil, jak s ním někdo zatřepal. Ještě polospící přemýšlel, nemá-li nějaký nový mimotělní zážitek. Když však otevřel oči, uviděl nad sebou smějícího se Petra.

„Tak vstávej konečně, tebe probudit je za trest,“ šeptal polohlasem. Erik se posadil na posteli a chvíli na Petra tupě zíral.

„Trochu jsi mě vylekal, myslel jsem, že je to někdo jiný.“

„A můžeš mi říct kdo?“ ptal se Petr.

„Moc rád, ale radši až u vody, ať nikoho neprobudíme,“ odpověděl šeptem Erik a začal se rychle oblékat. Za pár okamžiků už oba kráčeli ranní mlhou k řece.

9. KAPITOLA

Erik s Petrem si sedli na malé rybářské židličky na břehu řeky, který místní milovníci ticha vyčistili od kopřiv, připravili návnadu a nahodili pruty. V okolí panovalo naprosté ticho, jen z protějšího břehu byl občas slyšet svištlivý zvuk nahozeného prutu a dopadnutí návnady do vody. Seděli tiše, poslouchali ranní probouzení přírody a před očima se jim pomalu zvedal mlžný opar halící hladinu řeky. Petr nechtěl chlapce do ničeho nutit a dával mu čas, aby mohl rozhovor začít sám. Erik měl ale opačný problém, byl by býval rád, kdyby mu Petr pomohl, ale po nějaké době situaci pochopil a přemýšlel, jak začít.

„Petře, vím, že v této době nemám nikoho jiného, s kým bych se mohl podělit o to, co se mi včera stalo. Mám ale strach, že i ty mě budeš mít za blázna.“

Petr chvíli uvažoval, co Erikovi říct, aby ho neodradil a naopak mu pomohl co nejlépe se vyjádřit. Potom se k němu otočil a v barvě jeho hlasu byla znát výrazná změna.

„Je to už velmi dlouho, co tvá matka se mnou o tobě poprvé mluvila. Na rozdíl ode mě dokázala vidět věci, které já nevidím, ale jinak se mnou mluvila o všem. Už když ses narodil, zjistila, že tvé mediální schopnosti budou vyšší než ty její, to už jsem ti přece řekl. Když byla její nemoc v pokročilém stádiu, trávil jsem s ní hodně času. Ona věděla, že až se v tobě probudí síla tvého pravého já, nebude už možná mezi živými a požádala mě, abych ti pomohl. Tak se neboj říct mi, co se ti stalo, protože jestli je tady někdo připraven tě poslouchat, tak jsem to právě já.“

Erik se na Petra přátelsky podíval a pak začal popisovat události včerejšího dne. Dal si na svém vyprávění záležet a snažil se nevynechat jediný detail. Petr seděl beze slova s pohledem upřeným na vodní hladinu a jen občas nepatrně pokýval hlavou.

Když Erik skončil, dál upřeně pozoroval Petra a čekal, že mu vysvětlí vše, čemu on sám nerozuměl. Petr bez jediného slova vytáhl nahozený prut z vody, zkontroloval návnadu a znovu jej nahodil. Otočil se k Erikovi a začal mluvit.

„Máš dar, který má jen velmi málo lidí. Vidět bytosti živlů, a dokonce s nimi komunikovat, dokáže dnes už jen málokterý člo-

věk. Já je, na rozdíl od tvé matky a teď i od tebe, vidět nedokážu. Existuje prý způsob, jak to natrénovat, ale tvá matka mě od toho odrazovala. Každé umělé navození podobných stavů je prý v rozporu se zákonitostmi přírody.“

„Takže to nebyla žádná halucinace?“ vyrazil ze sebe Erik.

„Nebyla a to místo, o kterém mluvíš, znám velmi dobře právě od tvé matky, která tam často a ráda chodila. Komunikovala s dévou starého dubu i s ostatními bytostmi na jiných místech přírody.“

„Copak jsou i jiná místa, kde se dají tyto bytosti potkat?“ přerušil jej znovu Erik. „Ano, je jich tolik, že bys je nespočítal, a obývají všechna místa na naší planetě. A nejen to, jsou dokonce v celém vesmíru. Jejich úkolem je prožhavovat neživou hmotu, masu, která bez jejich pomoci sama není schopna pohybu.“

„Říkáš, že jsou úplně všude? A proč o tom lidé nic nevědí?“ ptal se Erik.

„Lidé o tom vědí, ale není jich tolik. V dřívějších dobách bylo mnohem více takových, kteří je denně při své práci nejen potkávali, ale také se s nimi radili. Většina dnešních pohádkových postav, jako jsou víly, elfové, rusalky, skřítki, ohniví salamandři a spousta dalších, jsou právě bytosti živlů. Jsou čtyři základní živly – oheň, voda, země a vzduch. Každý živel má mnoho bytostí, jako například země má své gnómy a elfy, voda rusalky, oheň salamandry, vzduch sylfy a tak dále.“

„Kolik je dnes lidí, kteří je dokážou vidět?“ vyzvídal Erik.

„Mnohem méně než dřív, ale lidé si za to mohou sami. Svým smýšlením, tím jak ničí přírodu a tím celou jejich práci a v neposlední řadě svým odmítavým postojem ke všemu, co není hmotné.“

„Znala matka ještě nějaké jiné lidi, kteří měli podobné schopnosti jako ona?“ vypytoval se chlapec.

„Ano, ale já žádné neznám, nikdy mi nikoho nepředstavila. Minulému režimu se to moc nelíbilo a lidé si dávali dobrý pozor na to, s kým o takových věcech mluví. A v dnešní době je zase plno šarlatánů, kteří z lidí tahají peníze, ale ničemu nerozumějí. Možná, že až budete prohlížet věci po Tereze, najdeš nějaké vodítko. Ty máš ale ten dar vidění, který ti nikdo nemůže vzít, ani tě svými vlastními úvahami svést na špatnou cestu. Vždycky můžeš jít do

přírody a bytosti živlů ti rády a ochotně odpovědí na vše, co tě bude zajímat. A potvrdím ti velmi dobrou radu starého dévy, zkus navázat spojení se svým duchovním vůdcem, ten je schopen ti vysvětlit téměř všechno, co by tě o stvoření mohlo zajímat.“

„Duchovní vedení mají na starosti andělé?“ vyptával se dál Erik.

„Já to přesně nevím, ale tvá matka říkala, že ne. Na všechny otázky ti odpovědět nedokážu a vymýšlet si nechci. Něco mi ale říká, že za nějaký čas to budeš ty, kdo bude mně vysvětlovat věci, kterým dnes nerozumím.“

Erik se díval do vody a vstřebával to, co se právě dozvěděl. Ještě asi hodinu seděli u řeky, měnili návnadu, ale nic se jim chytit nepodařilo. Sluníčko se prokousalo ranní mlhou a na modrém nebi nebyl vidět ani mráček. Erik zaklonil hlavu a nastavil svou tvář dopoledním paprskům, které v tuto roční dobu měly už dost síly. Po desáté hodině sbalili své rybářské náčiní a vrátili se zpět do chaty.

Děda seděl na verandě a také si po dlouhé zimě užíval sluníčka. Když uviděl rybářskou dvojici bez úlovku, začal se trochu škodolibě usmívat.

„To máte z toho, že mě nevezmete s sebou. Na tu vaši návnadu by nezabraly ani krysy ve sklepech,“ utrousil na adresu rybářů.

Petr se začal smát. Podíval se na Erika a řekl: „Vezmi si z toho poučení do života. Když se chceš něco dozvědět, tak za to musíš zaplatit.“

10. KAPITOLA

Oba neúspěšní rybáři vstoupili do chaty. Babička je přivítala s úsměvem a dotazem: „Tak co nám nesete, páni rybáři? Vidím, že jsem udělala dobře, když jsem usmažila řízky z dědova včerejšího kapra.“

Petr i Erik na to nic neřekli a šli se převléknout a umýt. Babička dodělávala oběd a v celé chatové osadě zavládlo ticho nedělní siesty. Erik si ještě před obědem vyšel na terasu nacytat první silné sluneční paprsky blížícího se léta. Sedl si do pohodlného venkovního křesla a díval se na stromy v zahradě. Zdálo se mu, že v určitém směru pohledu vidí mlžný a rozostřený objekt. Podíval se lépe a v rohu zahrady spatřil mladou břízu, která měla okolo sebe průhledný opar. Vstal, pomalým krokem došel ke stromu a asi v třímetrové vzdálenosti od něho se zastavil. Spatřil vedle stromu hezkou mladou dívku, která se na něj dívala velkýma zelenýma očima. Měla dlouhé, velmi světle hnědé vlasy a přiléhavý zelenohnědý šat sahající až na zem. Březová elfí dívka měla velmi štíhlou postavu a podle našeho lidského stáří vypadala na osmnáct až dvacet let. Erik velmi zřetelně cítil, že se nachází v energetickém objetí stromu.

Elfí slečna se na Erika přátelsky smála a on její úsměv opětoval. Bylo to velmi zvláštní, ale cítil, že o těchto bytostech přírody už dříve věděl. Pak tu myšlenku zavrhl s tím, že to přece není možné, vždyť mu je teprve šestnáct let. Zapomněl ale na to, že lidé komunikují jinak než tyto bytosti a mladá elfka mu už odpovídala intuitivním hlasem.

„Je to pravda, že jsi nás dříve znal, ale je to už velmi dlouho, co jsi byl naposledy na Zemi.“

Erik, který si okamžitě uvědomil způsob komunikace těchto bytostí, se jí myšlenkovou formou zeptal.

„Jak to myslíš „dříve znal“? Jako děvu v rokli, kterého mi matka ukazovala, když jsem byl dítě? Vídal jsem tě jako malý, než jsem tu schopnost ztratil?“

„Nerozumíš mi, nemluvím ani o tomto místě ani o tvé nynější podobě. Je to už velmi dlouho, co jsi žil na této planetě v jiném těle.“

„Ale jak jsem tu mohl být, když si to nepamatují?“ vyhrkl v myšlenkách Erik.

„To přece není možné, když člověk jednou zemře, tak život končí, nebo to tak není?“ zeptal se s vyděšeným výrazem.

„Není, ale já nejsem ta, kdo ti o tom má přinést vědění,“ odpověděla elfka.

Erik se díval nevěřičně do očí přírodní žínky. „Jestli mluvíš pravdu, znamenalo by to, že má matka žije?!“

Dívka jen pokývala hlavou a pokračovala. „Vše se dozvíš, jen co skončí působení síly, kterou dostává v těchto dnech celý vesmír.“ Elfí slečna se na Erika znovu usmála svými krásnými očima a potom pomalu pokračovala.

„My bytosti živlů máme jiný způsob předávání informací než vy lidé. Po celá staletí si my, stromoví elfové, ale i ostatní předáváme zprávy o tom, co se stalo během věků na této Zemi. A věř mi, že se velmi často rozcházejí s tím, co vy lidé znáte jako dějiny planety. Ale já tě zavolala proto, abys mi pomohl.“

„Jak já tobě mohu pomoci?“ ptal se Erik.

„V nedávné době jste vybuodovali v kopci nade mnou velkou kamennou skalku, která odvádí spodní vodu pryč od mého stromu. Vodní bytosti, které působí uvnitř země ani gnómové s tím nemohou nic udělat. Zbývá jen lidský zásah a ty jsi široko daleko jediný, kdo nás může vidět i slyšet.“

„Samozřejmě, že to udělám a ještě dnes, nemusíš se ničeho bát,“ řekl myšlenkami Erik.

Elfka mu věnovala poslední krásný úsměv a pak se ztratila v paprscích letního slunce. Erik stál ještě chvíli v blízkosti stromu a pak se s rozhodným výrazem podíval ke skalce. Šel do kůlny za chatou pro náradí, když vtom potkal Petra. Několika větami mu stručně sdělil, co se stalo a co chce udělat.

„Já v tom žádný problém nevidím,“ souhlasil Petr.

„Horší to bude s babičkou, ta na tom loni pracovala asi tři víkendy. A taky jsem tvému tátovi slíbil, že budeš brzo doma. Není to práce na půl hodiny.“

Erik se podíval na Petra psíma očima. Ten se jen znovu usmál:

„Pomůžu ti, ale nejdříve musíme sníst oběd, který nám babička celé poledne vaří, a pak jí ho pořádně pochválit.“

Erik s neuvěřitelnou rychlostí snědl porci na svém talíři, což u něj v poslední době nebyvalo zvykem. „Kam tak kvaltuješ, nikdo ti to nesní,“ hubovala babička.

„Musím ještě něco udělat,“ odpověděl a už běžel s prázdným talířem do kuchyně. Pak už jen všichni slyšeli, jak štrachá v kůlně.

„Co se divíš, asi mu prospívá čerstvý vzduch a mně to taky moc chutnalo,“ chválil děda babičce oběd. Petr v klidu seděl u stolu a dojídal poslední sousta nedělního oběda. Hlavou se mu honily myšlenky, jak vysvětlí své matce, že jí s Erikem zničí skalku. Když babička odešla do kuchyně mýt nádobí, otočil se ke svému otci s prosbou.

„Nemohl bys vzít babičku na malou procházku po okolí?“ Děda se překvapeně podíval na syna a tiše, aby to nebylo slyšet do kuchyně, se ho zeptal: „Nestalo se ti něco?“

Petr podobnou reakci očekával a už měl připravenou odpověď.

„Víš, myslel jsem, že až pojedu odpoledne babičce nakoupit, vzal bych jen tak náhodou pár láhví plzeňského.“

„Říkal jsi celou basičku?“ zeptal se pohotově děda.

„Ne, říkal jsem pár a přestaň mě vydírat,“ odpověděl Petr, který se při pohledu na dědu začal smát.

„Myslím, že pár je deset,“ pokračoval zvesela děda, „a já se budu procházet aspoň dvě hodiny, co ty na to?“

„No dobře,“ uzavřel licitování Petr, „ale pamatuj, cos mi řekl s tím časem.“

Děda se zvedl ze židle jako mladík a vyrazil s návrhem do kuchyně. Petr slyšel tlumené hlasy, ale nerozuměl jim, jen z intonace pochopil, že se to dědovi povedlo. Netrvalo ani dvacet minut a oba vyrazili zadní brankou do lesa. Petr šel do kůlny, kde Erik nemohl najít krumpáč.

„To bude tím, že ho moc nepoužíváš, tady není, je ve spodním sklepe pod chatou.“

Erik dal mlčky lopatu a rýč do kolečka a vyrazil dolů ke sklepu. Petr ho ale zabrzdil. „Jeď rovnou ke skalce, já pro něj dojdou. Musíme si pospíšet, děda slíbil dvě hodiny, ale já si myslím, že to zkrátí.“

Za chvíli už oba kopali zeminu a odstraňovali obrovské kameny, které potom na kolečku odváželi na skládku. Bylo slunečné počasí,

a tak měli za chvíli oba úplně propocená trička. Erik se na chvíli posadil na zem a odpočíval, když se podíval k bříze. Mladá elfka tam stála a dívala se na něho láskyplným pohledem. Erik cítil velmi silný energetický proud, který k němu od ní přicházel. Otočil se na Petra a zeptal se ho. „Vidíš ji, stojí přímo před stromem?“

Petr zavrtěl hlavou. „Nevidím postavu, ale něco jako chvějící se vzduch.“ Po chvíli elfka zmizela a Petr s Erikem se znovu dali do práce. Všechny velké kameny už odvezli a zbývalo jen pohrabat hlínu, když vtom se za nimi ozvalo.

„Co to proboha děláte, vy jste se úplně zbláznili.“ Oba se otočili a viděli, jak se k nim od spodní branky řítí babička s nepříčetným výrazem.

„Tři víkendy jsme na tom dělaly se sousedkou a ta práce, než jsme sem natahaly to kamení.“ Erik tam stál jako opařený a nevěděl, co má říct. Zato Petr se na podobnou situaci celou dobu připravoval a pohotově své matce skočil do řeči.

„Víš, mami, nezlob se, ale ta sousedka, co má chatu pod námi, jak sem moc nejezdí, mi už loni říkala, že nemá skoro žádnou vodu ve studni. No a já si myslím, že to bylo tou skalkou. Kdybys tu byla, tak to nedovolíš, ale teď už je to hotové a nedá se to vrátit zpátky.“ Babička, která tak pohotovou odpověď nečekala, vrhla uražený pohled na dědu a zmizela v chatě. Děda tam stál, zíral na Petra a procedil skrze zuby: „Jestli nepřivezeš basu, tak tě neznám.“

11. KAPITOLA

Petr s Erikem urovnali zem v okolí bývalé skalky a šli se umýt. V chatě neustále vyzváněly mobilní telefony. Erikovi volal otec, jak se má a jestli je všechno v pořádku, a Petrovi zase jeho přítelkyně Andrea, která chtěla vědět, kdy už se konečně vrátí z víkendu.

Petr zajel babičce na nákup, jak slíbil, a k base piva koupil ještě udobřovací bonboniéru. Erik si sbalil tašku, kterou měl s sebou na víkend, dal si ji ke dveřím a čekal už jen na Petra. Babička obměkčená čokoládou jim ještě udělala malou svačinu. Po odpolední práci měli oba hlad, jídlo tedy bez protestů snědli a pak hned vyrazili k domovu.

Petr objížděl město, aby se vyhnul nedělní zácpě, protože rodina jeho sestry bydlela v příměstské lokalitě na opačném konci metropole. Erik si pohrával s myšlenkou, že otci poví, co tento víkend zažil, ale pak si dal poradit svým citem a měl jasno. Sám se podívil nad tím, jak rychle si tuto techniku úsudku osvojil.

„Na co myslíš?“ vyzvídá Petr.

„Zkus hádat, myslím, že máš velkou šanci na úspěch,“ pousmál se Erik.

„Mám ten dojem, jako bys zvažoval, co řekneš doma tátovi, nebo se pletu?“

Erik obrátil oči od silnice. „Věř, že je hodně toho, co se mi honí hlavou, a lhal bych, kdybych říkal, že o tátovi nepřemýšlím. V tomhle mám ale jasno, nejenže by mi nevěřil, ale poslal by mě k doktorovi a možná bych nesměl ani k babičce na chatu. Teď se tam budu docela těšit,“ obrátil se k Petrovi, který v jeho pomněnkově modrých očích náhle uviděl stejnou jiskru jako kdysi u své sestry.

Asi po půl hodině dojeli k satelitnímu městečku, kde Erik bydlel. Když přijížděli k jejich domu, zeptal se Petr: „Nemám jít s tebou a na chvíli si s tvým tátou promluvit?“

„To nebude potřeba, ale mám na tebe jinou prosbu. Je možné, že se mi stane něco, čemu nebudu rozumět, nebo co nebudu chápat. Tak tě chci poprosit, jestli můžu volat třeba hodně pozdě večer. Jsi zatím jediný, s kým o tom můžu bez obav mluvit.“

„Když je někdo jediný, tak je to vlastně jeho povinnost,“ usmál se Petr.

„Tak dík,“ řekl Erik, vyndal tašku ze zadních sedadel, zabouchl dveře auta a zamával svému strýci.

Ten se pomalu rozjel k městu a úsměv na jeho tváři vystřídala obava, jak se chlapec s novými prožitky vyrovná. To už ale Erik neviděl, došel po chodníku k domu, odemkl vchodové dveře a zavolal do ztichlých místností:

„Ahoj, tati, jsem doma.“

„Ahoj,“ ozvalo se z patra a otec už scházel po schodech dolů. Objal syna srdečněji než jindy, vzal mu tašku a vedl ho do kuchyně.

„Uvařil jsem guláš, ale moc se mi nepovedl, tak ti k večeři radši objednáám pizzu.“

„Díky, ale nemám hlad, víš přece, jak babička vaří. Potřebuji jen vyprat nějaké oblečení, pak se trochu podívám na učení a půjdu si lehnout.“

Otec se zatvářil trochu smutně, že Erik guláš neochutná. Vzal synovy věci a začal plnit pračku.

„Volali mi před chvílí z práce, že je tam nějaký problém. Nevadilo by ti, kdybych na pár hodin odjel?“ zeptal se.

„Klidně jeď, já dnes nebudu dobrý společník, pověsím vyprané prádlo, něco si přečtu a půjdu spát,“ řekl Erik a zamířil do koupelny.

Od vchodových dveří zaslechl už jen otcův vzdálený pozdrav: „Tak ahoj! A jestli budeš mít hlad, dej si ten guláš.“ Pak bylo slyšet už jen cvaknutí zámku a následně i zvuk odjíždějícího vozu.

Erik si lehl do vany a vychutnával příjemný pocit uvolnění a samoty, kterou si v posledních dnech moc neužil. V duchu si představoval vše, co se mu přihodilo tento víkend, a najednou se mu zdálo, že obraz vyvolaný představou je mnohem silnější než kdy jindy. Zkusil se v mysli vrátit zpět o několik měsíců a vyzkoušet si, jestli se nemýlil. Vnořil se bez větších problémů zpět do situace, kdy již byla jeho matka upoutaná na lůžko, ale ještě mohla srozumitelně komunikovat.

Erik viděl sám sebe, jak sedí u postele své matky, která se mu pokoušela vysvětlit něco, co on v té době ještě slyšet nechtěl. Vní-

mal každé její slovo, dokonce cítil vůni natrhaných květů, které jí otec přinesl.

„Eriku, chlapče můj,“ slyšel svou matku, „za nějakou dobu se zřejmě stanou věci, kterým nebudeš rozumět, ale věř mi, že než odejdu, pokusím se vše zařídit tak, aby o tebe bylo dobře postaráno. Slib mi, že si na to vzpomeneš, až si s něčím nebudeš vědět rady.“

Najednou se Erikovi zdálo, jako by mu někdo zatřásl ramenem. Otočil se a velmi jasně před sebou uviděl onu průhlednou postavu, která ho poprvé přivedla do rokle k dévovi stromu. Náhle si uvědomil, že je opět mimo své tělo a okamžitým chtěním své mysli se vrátil zpět. Cítil, že se nemůže nadechnout a jediným rychlým pohybem vymrštil své dosud zcela potopené tělo z vany. Začal vykašlávat vodu, které měl plnou pusou, a zdálo se mu, že i plíce. Sotva dokázal vylézt ven, potom ležel několik minut zcela bez hnutí na chladné dlažbě a dýchal jako člověk, jenž právě prodělal infarkt.

Vybavoval si znovu ty chvíle, kdy byl s matkou, a vyčítal si, jak na to mohl zapomenout. Když mu matka říkala těch pár důležitých vět, měl za to, že oním odchodem miní nemocnici, ale ona už v té době věděla, že zemře, a jednou z věcí, které ji nejvíce tížily, byla starost o chlapcovo vedení při procitnutí jeho ducha, pravého a vlastního Já každého člověka. Jak tam tak ležel na zemi, jeho tělo, ještě rozpažené z horké vody, pomalu přicházelo k sobě. Za chvíli se do něj dal chlad, jenž ho přinutil vstát, vzít si osušku a konečně se utřít.

Vzpomněl si na rozhovor na rybách, kdy mu Petr říkal, ať se podívá do věcí po své matce, že by tam mohl najít nějaké vodítko.

Oblékl se a šel do ložnice rodičů, kde měla matka ve skříních své věci. Bylo mu to nepříjemné a připadal si tak trochu jako zloděj. Pak ho ale napadlo poradit se se svým vnitřním hlasem. Zavřel oči, zklidnil mysl a po chvilce jeho tělem projela příjemná vlna tepla, která odsouhlasila prohlížení matčiných věcí. Erik prošel všechny zásuvky, krabice a skříně, ale bylo tady podstatně méně věcí, než když matka odcházela do nemocnice. V tu chvíli mu to nepřišlo divné, měl za to, že je uklidila někam jinam, a s hledáním přestal. Odešel do svého pokoje, zapnul televizi a vzal si jen tak pro formu školní sešity. Věděl, že se stejně k učení nepřinutí, a tak je po nějaké době hodil na zem a střídavě koukal do stropu a zase na televizní obrazovku.

Najednou silně pocítil něčí přítomnost, rozhlédl se okolo sebe, ale nikoho neviděl. Přesto věděl, že není v místnosti sám. Jeho cítění jako by mu říkalo, že se nemusí ničeho bát, ale stejně se cítil nesvůj. Venku už byla dávno tma, a on byl v tom velikém domě sám. Zhasl světlo, aby ho nebylo zvenku vidět, a za záclonou pozoroval ulici před domem, jestli tam někdo není. Nikoho neviděl ani na zahradě, ani na chodníku před domem. Po chvíli se trochu uklidnil a taky na něj dolehla únava z demolice skalky na chatě. Vzal si na sebe triko na spaní, lehl si do postele a pozoroval hru stínů na stropě, kterou vytvářely pouliční lampy spolu s projíždějícími auty.

UVědomil si, že se opět nachází mimo své hmotné tělo a dívá se na něj od stropu místnosti. Už beze strachu se otočil k oknu, odkud jako by přicházelo světlo, jehož zdroj ale nepocházel z veřejného osvětlení. Přímo naproti němu stála průsvitná postava ušlechtilých rysů. Stejně jako bytosti živlů byla o něco větší než pozemští lidé a z jejího nitra vyzařovalo nepopsatelně krásné a silné bílé světlo. Erik se díval do tváře neznámého muže, na niž rozeznával nepatrný úsměv. Svým jemným cítěním zaznamenal vyzařování lásky a přátelství zcela odlišné, než tomu bývá u pozemských lidí. Zdálo se mu, že ztratil pojem o čase, nevěděl, jak dlouho tam stál a díval se do tváře někomu, kdo není z tohoto světa. Po chvíli, kterou nedokázal odhadnout, se Erik myšlenkovou formou zeptal.

„Kdo jsi?“

Měl dojem, že postava se ještě víc rozzářila, a dotazovaný odpověděl.

„Já jsem ten, kdo má na starosti tvé duchovní vedení, ale to ti už přece řekl stromový déva, ke kterému jsem tě přivedl.“

Erik si vzpomněl na svůj sen, kdy se přenesl pouze ve svém vědomí do rokle u chaty a polekal se pohledu na neznámou postavu. Když se trochu osmělil, znovu pokračoval.

„Řekni mi tedy, proč zrovna já mám mít nějaké vedení, vůbec ničemu poslední dobou nerozumím.“

Světlá postava se podívala na svého chráněnce a tomu se zdálo, že s větším důrazem říká:

„Nejsi to jen ty, kdo má duchovní vedení, každý člověk na této planetě má svého pomocníka.“

„Jsi tedy anděl?“ zeptal se znovu Erik.

„Nejsem anděl, jsem stejné podstaty jako ty. Řekněme jen, že jsem dnes o kousek dál na cestě, kterou musí projít každý člověk. A možnost vedení pozemských lidí určuje jeden ze tří největších a nejsilnějších zákonů stvoření, zákon přitažlivosti stejnorodého. Když už jsem to načal, povím ti i ty dva další, je to zákon tíže a zákon zpětného působení, který znáte z východních učení jako karmu.“

„Takže ty jsi byl také člověk?“ ptal se Erik.

„Ano, byl, stejně tak jako každý, kdo může někoho duchovně vést. Každý je, podle již zmíněného zákona, veden pomocníkem, který kdysi prožil stejné chyby, k nimž dnes inklinuje jeho chráněnc. Kdyby nějaká z bytostí, již dnes nazýváte anděly, měla mít na starosti vedení lidí, neměl by z toho její chráněnc pražádný užitek. Její citění je svou čistotou tomu lidskému tak vzdálené, že by mu člověk vůbec nerozuměl, a tudíž by nemohl být ani veden.“

Erik v sobě zaznamenal vzrůstající pocit pokory před něčím kolosálním, co je řízeno tak jednoduchými zákony. Nedalo mu to, aby nekladl další otázky: „Řekni mi tedy, proč já tě jako svého pomocníka mohu vidět a ostatní lidé o vás nic nevědí?“

„To je správná otázka,“ odpověděla zářící bytost, usmála se na chlapce a pokračovala.

„Každý člověk má svého vůdce, který je řekněme o půl stupně výš, než je vedený, aby mu mohl vůbec porozumět. Ale málokdo ho může vidět, je to spíš výjimka. Na většinu lidí působí jejich vůdci jako svědomí, které má každý člověk. Všichni do jednoho cítí jejich tiché varování, které bezchybně napovídá, co člověk má nebo nemá udělat. Je velkou vinou lidí, že své vůdce neposlechnou.“

„Proč se tedy nezjeví všem lidem a neradí jim, co mají dělat?“ řekl Erik znovu myšlenkovou formou.

„To není tak jednoduché, jak si myslíš. K vidění nehmotného světa je třeba určitá zralost, která se projeví v tom, čemu vy lidé říkáte mediální schopnosti. Ale vůdce nemůže do ničeho nutit, on smí jen napovídat. A to z jednoho prostého důvodu. Člověk dostal na cestu stvořením obrovský dar. Má právo svobodné volby, které mu umožňuje vždy se svobodně rozhodnout, avšak následkům své-

ho rozhodnutí se už musí podrobit. A proto nemůže žádný vůdce nic nařizovat, on může jen tiše napovídat, ale rozhodovat se musí každý člověk vždy sám.“

Erik nechápal skoro nic z toho, co slyšel, ale vnitřně cítil, že to, co právě slyší, je pravda, jež se k mnoha lidem za celý jejich pozemský život nedostane. Díval se na světelnou postavu, která byla zahalená do energetických obalů, a myšlenkovou formou jí položil další otázku.

„Máš nějaké jméno, jak bych ti mohl říkat?“

Světloňoš se znovu usmál a odpověděl:

„Mé jméno je Gabriel a jsem stále s tebou stejně tak jako duchovní pomocníci všech lidí na této planetě. Ale i my máme své pomocníky a oni zase svoje, a tak to pokračuje vzhůru až do oblastí světla. Chci ti však sdělit něco důležitého, každý člověk podle svého zrání může za svůj život vystřídat i několik pomocníků. Já jsem k tobě přišel teprve nedávno, až po smrti tvé matky, která se přimlouvala za tvé silnější vedení.

„Chceš říct, že má matka znala svého duchovního vůdce? Proč mi o tom nic neřekla?“ pokračoval Erik.

„Neřekla ti to, protože bys jí v té době nemohl pochopit a ona si toho byla dobře vědoma. Je to velmi prosté, a přece pro dnešní lidstvo tak vzdálené. Není náhodou, že zesílení tvých prožitků spadá právě do této doby. Jak už ses dozvěděl od stromového dévy, tak vesmír dostává každý rok v tuto dobu příliv nové energie. Podle vašich měřítek času trvá tento přísun dva až tři dny a svou silou se dotkne všeho, vás lidi nevyjímaje. A stejně tak každý mladý člověk, který prochází pubertou, v sobě probouzí sílu svého pravého já a teprve tehdy se stává před zákony stvoření opravdu plně odpovědným za své jednání. K tomu je třeba přičíst vnitřní zralost každého jedince, která se utvářela během jeho minulých životů na této planetě. A u tebe se nyní spojily tyto děje a obdařily tě schopností vidět jemnější hmotu, než je ta, z níž se skládá váš viditelný svět.“

„Řekni mi, Gabrieli, byl jsi to ty, kdo mi trhl ramenem a zachránil mě před utopením ve vaně? A jak je možné, že jsem dnešní vzpomínku na setkání s matkou prožíval tak živě?“ chrlil Erik otázky v své mysli.

„Ano, byl jsem tam s tebou, jsem s tebou pořád a dohlížím i na tvé tělo, když v něm momentálně nejsi jako právě teď. S prožitkem u lůžka tvé matky je to trochu jiné. Každý člověk má ve své duši něco jako univerzální paměť, vy to občas nazýváte podvědomím, s nímž ovšem neumíte pracovat a spíše si škodíte. V té paměti je nahrané vše, co jste prožili od počátku stvoření, ve všech svých dřívějších inkarnacích. A ty jsi po zesílených účincích energie stvoření využil části této paměti, ze které by mohl a měl vědomě čerpat každý člověk. Že se tak neděje, ti jistě vysvětlovat nemusím, ale zkus si představit, že lidé si mohou, stejně tak jako ty dnes večer, vědomě vyvolat jakoukoli situaci z tohoto i ze svých dřívějších životů.“

„Takové nadpřirozené věci by mohli dokázat všichni lidé?“ podíval se Erik.

„Slovo nadpřirozené nevystihuje ten pravý význam,“ objasňoval Gabriel.

„Ty schopnosti jsou zatím vinou lidí v nich samých neprobuzené.“

„A proč tě mohu vidět vždy jen ve spánku?“ kladl Erik další otázku.

„Tak tomu není, můžeš mě vidět i v bdělém stavu svého hrubohmotného těla, ale spánek je pro to příznivější. Vysvětlení je opět velmi prosté, po dobu spánku je vyzařování tvého těla zeslabené a tvé jemnější tělo může snáze opustit hrubé tělo pozemské, jako je to nyní v tvém případě.“

Erik se teď vznášel nad domem, viděl skrze střechu domu svou tělesnou schránku, jak leží nehybně na posteli. Jeho vlastní tělo mu najednou připadalo cizí, jako kdyby mu ani nepatřilo. Zřetelně znovu viděl stříbřitou šňuru, která spojovala tělo v domě na posteli s jeho druhým, nehmotným tělem, které se pohybovalo nad domem. Chtěl se na něco znovu zeptat, ale Gabriel ho předešel.

„Můžeš mě a vše jemnější vidět očima svého jemnohmotného těla, nikoli očima těla, které zůstalo v domě. Nechci, abys o tom, co ses dnes ode mne dozvěděl, moc přemýšlel. Víím, že je to mnoho informací najednou, a proto si je zkus uložit do paměti a dej jim čas na vstřebání. Ještě jedno ti však chci povědět, tvůj otec před

tebou záměrně ukryl matčiny knihy. Jsou na půdě ve falešné podlaze staré skříně.“

Erik se chtěl zeptat ještě na mnoho věcí, ale Gabriel mu před očima zmizel tak rychle, jak se objevil. Náhle ucítil, jak je tažen dolů k domu. Vtom se prudce otevřely dveře a do jeho pokoje vstoupil otec.

„Ahoj, Eriku, doufám, že ještě nespíš. Koupil jsem ti po cestě pizzu se šunkou a sýrem, tak jak to máš rád. Počítám, že na ten guláš ses ani nepodíval, ani se ti moc nedivím, dám ho zítra kočkám.“

Erik se posadil na posteli, koukal na otce a chvíli přemýšlel, jestli se mu to všechno znovu jen nezdálo. Otec mezitím položil synovi na klín otevřenou krabici s velkou pizzou, ze které se ještě kouřilo. Chlapec váhal jen chvíli a potom se s největší chutí pustil do jídla. Myslel na to, že když má večer plný žaludek, tak usne hned, aniž by měl nějaký mimotělní zážitek, a když má hlad, tak nemůže usnout. Řekl si, že zlatá střední cesta je nejlepší a dal si závazek, že večer sice bude jíst, ale jen střídavě, aby jeho hrubé tělo mělo co nejlepší podmínky pro uvolnění toho jemnějšího. Stejně tak si všímal i místa, osvětlení, teploty a mnoha dalších faktorů, které mu následně opuštění těla usnadňovaly. Otec přinesl Erikovi z lednice studenou kolu, sobě pivo a posadil se k synovi na postel. Ten měl plnou pusku, a tak jenom kývl na znamení díku. V krabici mu zbyly ještě dva kousky a jeho výraz napovídal, že je do sebe v žádném případě nedostane.

„Dojíš to za mě? Už nemůžu,“ řekl Erik.

„Žádný problém, je lepší sníst to hned, druhý den se to už nedá pozít. Jak vlastně bylo na chatě, ani jsme si to nestačili říct?“ ptal se otec.

„Super,“ vyhrkl Erik a hned pokračoval. „Byli jsme s Petrem na rybách, s klukama jsem byl na turnaji v tenise a babičce jsem pomáhal se skalkou na zahradě. Bylo to moc fajn, a jestli ti to nebude vadit, tak bych rád jel příští týden znovu.“

„Proč by mi to mělo vadit, jsem rád, že přijdeš na jiné myšlenky. Tvá matka ta místa měla také moc ráda, tak se ani nedivím, že se ti tam tolik líbí.“

Erik měl pocit, jako by mu při otcových slovech opakovaně zazvonil zvonek v hlavě. Věděl, že teď nemluví pravdu a že by byl

mnohem radši, kdyby byl Erik o víkendech s ním. Bylo mu to trochu líto a řekl si, že s tím musí něco udělat, když vtom otec přerušil jeho přemýšlení.

„Málem bych zapomněl, volali ti z tenisového klubu, že je o víkendu nějaký turnaj. Nechci tě teď do ničeho nutit, tak si rozmysli sám, čemu dáš přednost. Jak máš zítra ráno školu, pojedíš do města se mnou?“

Erik se na chvilku zamyslel a vzápětí odpověděl:

„Zítra začínáme brzy, tak to s tebou určitě pojedu. Na kolik si mám nařídit budíka?“

Otec vstal, vzal prázdné lahve od pití, krabici od jídla a ode dveří oznámil: „Pojedeme asi ve čtvrt na osm z domu a budíka si nařizovat nemusíš, já tě probudím. Tak se dobře vyspi.“

Erik popřál otci dobrou noc, zhasl světlo a ponořil se do svých myšlenek. Přemýšlel o tom, jak je možné, že se ještě nezbláznil, a proč se tohle všechno muselo stát právě jemu. Jak se mu tak myšlenky honily hlavou, ucítil silný a příjemný proud pozitivní energie, který mu projel tělem, a on vnímal, že na všechny své otázky najde odpovědi, až přijde ten správný čas. Věděl, že Gabriel je nablízku, a byl rád, že začíná rozumět tiché řeči jeho vedení.

12. KAPITOLA

Když se Erik ráno probudil, měl pocit, jako by načerpal novou sílu. V klidu se umyl, vzal si batoh s učením a šel do kuchyně, kde měl připravenou snídani.

„Co se děje? Nikdy jsi ráno jídlo nedělal,“ zeptal se otce.

„Chtěl jsem tě překvapit, ale to bys nesměl být tak dlouho v koupelně, musíme už jet, tak alespoň vypij čaj,“ odpověděl otec v rychlosti a šel ke dveřím. Erik vyprázdnil hrnek s čajem a svižným tempem ho následoval. Za chvíli už oba seděli ve voze a za zvuku rádia se zařadili do ranní kolony aut mířících do metropole. Ten den měli štěstí, dopravní zácpa se ještě nevytvořila, a tak projeli město mnohem rychleji než jindy. Auto zastavilo u chodníku před školou, Erik si ze zadních sedadel vzal batoh s učebnicemi, zabouchl dveře a rukou mávl otci na pozdrav.

Bylo kouzelné ráno, které už mělo přichuť nastupujícího léta. Před školou ještě skoro nikdo nebyl. Jen Denisa seděla sama na lavičce a nechala dopadat první ranní paprsky na svou dokonalou tvář. Když uviděla Erika, zamávala na něj a přes ulici mu poslala úsměv, ze kterého vysychalo v ústech. Na dálku opětoval její pozdrav a po chvílce přemýšlení přeběhl na druhou stranu za svou spolužačkou, kterou milovali snad všichni kluci ze třídy. Snažil se, aby budil dojem nezájmu, ale když došel až k lavičce, roztrásla se mu kolena a měl pocit, že dívka v něm čte jako v otevřené knize.

„Ahoj, Eriku, jak se máš?“ zeptala se s úsměvem.

„Slyšela jsem, že v tenisovém klubu se o víkendu hraje turnaj, tak mě napadlo, že do smíšených dvojic se můžeme přihlásit spolu?“ Poposedla si na stranu, aby náležitě ukázala, že je vedle ní dost místa, a s hollywoodským úsměvem čekala na odpověď. Erik se posadil, tašku položil vedle sebe a odpověděl jí otázkou.

„Víš, já chtěl jet o víkendu na chatu, babička tam má plno práce, a teď zrovna tam budujeme novou skalku. Myslel jsem, že ty hraješ smíšenou čtyřhru vždycky s Tomášem nebo sepletu?“

Denisa se mu podívala do očí a začervenala se. Na lavičku, na které seděli, právě dopadalo ranní slunce a v jeho paprscích Erik zřetelně rozeznal barvy dívčina energetického obalu.

Tento úkaz viděl doposud jen několikrát, ale barvy této aury na něj působily velmi příjemným dojmem. Seděl tam, díval se na ni a vstřebával vnímání barevného spektra, jaké v hrubých hmotnostech není často k vidění. Ke školní budově mezitím přicházelo čím dál víc studentů, zdravili své spolužáky i ostatní známé z jiných tříd. Erik si vychutnával těch pár chvil o samotě s dívkou, na kterou často myslel. V posledních dnech sice jeho nitro tížily jiné problémy, ale teď je na okamžik odsunul stranou a vnímal jen krásnou dívku, která s ním, jak se zdá, chce nejen hrát tenis. Jak může být život někdy krásný, řekl si rozumem svých šestnácti let a čekal, co mu dívka odpoví.

Denisa se na něj usmála a řekla:

„Ano, máš pravdu, hraji čtyřhru s Tomášem, ale jenom proto, že ses mě nikdy nezeptal, jestli nechci hrát s tebou.“

Erik si všiml zájmu skrytého mezi slovy a přál si, aby na něm Denisa nepoznala radost, která se v něm chystala explodovat. Opřel se zády o lavičku, podíval se do tváře té hezké dívky a jakoby nic se zeptal.

„Chceš opravdu hrát se mnou?“

Denisa mu ukázala své dokonalé zuby a téměř okamžitě odvětila:

„To si piš, že chci hrát s tebou.“ Erikovi se chtělo křičet radostí, zhluboka se nadechl a nezaujatě řekl:

„Tak to asi skalku odložím na příští týden.“

Po chodníku k nim přicházela dvojice Erikových spolužáků, tak mu Denisa věnovala ještě jeden úsměv, pak vstala a odešla do školní budovy. Tomáš s Michalem došli k Erikovi, který stále ještě seděl na lavičce a vychutnával tu ranní dávku emocí.

„Nazdar, Eriku, jaký byl víkend?“ zeptal se spolužák Tomáš a hned se k němu posadil. Michal jen mávl rukou na pozdrav, zůstal stát a zapálil si cigaretu. Chvíli si vyměňovali víkendové zážitky, Tomáš si také zapálil, ale Erik nabízenou cigaretu odmítl.

V ranním slunci rozeznal auru obou spolužáků a silně ho znepokojovalo, když viděl, jak cigaretový kouř výrazně oslabuje jejich barevné spektrum. Poposedl si o kus dál, aby byl pokud možno z dosahu dýmu. Ale to nebylo všechno, co ho překvapilo. U Tomáše, který byl ve třídě v oblíbě a zastával některé významné školní funkce,

viděl nehezkou skladbu barev, kde se mísila odpuzující žlutozelená s temně okrovou, do které jako by někdo přiléval rudou. Ačkoliv mu nikdo nevysvětlil, jak se v barvách vyznat, zřetelně vycítoval, že tyto odstíny znázorňují přetvářku a fales, jedny z těch nejodpornějších lidských vlastností.

Překvapen byl ale i u druhého spolužáka Michala. Jeho barvy, nebesky modrá prolínající se s jasně žlutou a sytě červenou, mu dávaly na srozuměnou, že se jedná o člověka přímého, bez vedlejších úmyslů, tudíž jedinice s velmi pozitivním myšlením.

Jak tam tak seděl, nevnímal vůbec rozhovor, který chlapci vedli, a na jejich otázky odpovídal jen pokývnutím hlavy. Aniž by něco tušili, vedl vnitřní rozhovor sám se sebou. Kladl si otázky a sám si na ně i odpovídal. Překvapilo ho zjištění, že lidé, ve společnosti uznávaní a vážení, mohou být ve svém nitru morálně velmi nízcí. A naopak, lidé, kteří pro uskutečnění některých svých materiálních nároků nehodlají použít „ostrých loktů“ jako ostatní, ačkoliv by to dokázali, jsou společností nedoceněni a často odsunuti na její okraj. Hlavou mu běhaly další podněty podobné prvotní myšlence a Erik se zamýšlel nad tím, kde se v něm vlastně podobné úvahy berou.

Z přemýšlení ho vytrhl až Michal, který zašlápl cigaretu a zavelel: „Tak jdeme, máme nejvyšší čas.“ Vytáhl z kapsy bonbon, aby z něj nebyl cítit kouř, a vyrazil ke škole. Erik s Tomášem se zvedli a pomalým krokem ho následovali.

Erikovo místo v poslední řadě u okna bylo od rána zalité sluncem. On sám požádal třídního učitele, aby mohl sedět úplně vzadu a sám. V té době ještě netušil, proč to dělá, ale nyní mu to přišlo logické. Vadilo mu sedět s někým, kdo není stejného smýšlení.

Jasně cítil, že negativní myšlenkové formy vytvořené spolužákem mu mohou škodit. A stejně tak vnímal, že mu není příjemné být v těsné blízkosti člověka, jehož aurické vejce se mísilo s jeho vlastním, což byl případ spolužáka, s nímž donedávna seděl v jedné lavici.

Vyučování začalo hodinou matematiky a Erik, který neměl problémy s učením, zavřel oči a nastavil tvář sílícímu slunci. Protože učitelka si dnešní hodinu vybrala k opakování látky pro slabší žáky, pomalu vypnul denní vnímání a začal poslouchat svůj vnitřní hlas.

Nemohl se zbavit myšlenky, na kterou ho přivedly předešlé náhledy do minulosti. Když si dokázal odpovědět na to, proč chce sedět sám v lavici, měl by si také odpovědět na to, proč chce sedět až vzadu a proč mu vadí, když má někoho za zády. Jeho tvář byla stále otočená ke slunci a za zavřenými víčky vnímal jasně rudou barvu, způsobenou slunečním svitem.

Náhle se barva pohnula a začala rotovat, takže to vypadalo jako obrovský červený trychtýř nebo vír podobný tomu, jaký můžeme někdy vidět na hladinách řek. Erik měl pocit, jako by do víru vstoupil a ten ho katapultoval neskutečnou rychlostí do jiného světa. I v té rychlosti cítil, že jeho duchovní vůdce Gabriel je stále s ním. Nemohl ho sice spatřit, ale přece si tím byl naprosto jistý.

Zanedlouho ho vír jakoby upustil do jiné dimenze času a on se ocitl uprostřed válečné vřavy. Měl na sobě starodávnou zbroj, která mu připomínala brnění vystavená na hradech a zámcích, v jedné ruce meč a ve druhé štít. Bylo to velmi zvláštní, znovu sledoval sám sebe shůry, zřetelně cítil spojení s tímto tělem ve zbroji, které se aktivně účastnilo bojové řeže. Jeho tehdejší postava byla menší než ta dnešní, ale zato podsaditější a silnější. Měl dlouhé vousy i vlasy, které mu padaly až na ramena a jejich barvu kvůli špíně nemohl ani při nejlepším vůli rozeznat. Viděl sám sebe, jak v boji ustupuje k velkému košatému stromu na mírném návrší. Odolával útoku dvou mužů a zřetelně cítil, jak mu docházejí síly. Couval ještě chvíli k mohutnému stromu a chtěl se k němu postavit zády, aby ho částečně ochránil. Zpoza stromu však vystoupil do té doby ukrytý bojovník, jenž v ruce držel dlouhou čepel, kterou mu vrazil do zad v místě pravé ledviny. Erik ucítil nelidsky krutou bolest, která mu projela celým tělem, a z jeho úst se ozval smrtelný výkřik. On sám sebou trhl tak silně, že spadl i se školní židlí na podlahu. V okamžiku u něho byla učitelka a polovina třídy.

„Co je ti, Eriku, bolí tě něco?“ ptala se vystrašená učitelka.

Erik, který ležel na podlaze a držel se za pravou část zad, se pomalu probíral z mrákot. „Nic mi není, jen mi prasklo v zádech,“ odpověděl.

„Nechceš zajít k lékaři, může to být ledvinová kolika, nebo něco podobného. V žádném případě bys to neměl podcenit,“ nedala se odbýt učitelka.

„Myslím, že jsem v pořádku,“ řekl Erik.

„Kdyby se to opakovalo, tak půjdu.“ Vstal ze země, zvedl židli a znovu se posadil. Učitelka se vrátila ke katedře a vyzvala ostatní žáky, aby se také vrátili na svá místa. Poslední, kdo u Erika zůstal, byla Denisa, která se na něho s obavou podívala a zeptala se:

„Jsi vážně v pořádku?“

„Jo, to je dobrý, jsem v pohodě,“ odpověděl jí, a tak se i ona vrátila na své místo.

Hodina matematiky sice pokračovala dál, ale Erik se po tom, co prožil, nedokázal už vůbec soustředit.

Věděl, že má na zádech v místě pravé ledviny pigmentové znaménko velikosti dlaně a živě si vybavoval sen, který se mu často zdával. V tom snu ho někdo opakovaně bodal do zad a on cítil ukrutnou bolest, když mu chladný kov vnikal do těla. Nedokázal myslet na nic jiného, měl stále před očima scénu z bojiště a okolí ve třídě skoro nevnímal.

„Jsi v pohodě?“ zatřásla mu o přestávce ramenem Denisa.

„Sedíš tady, ale duchem jsi někde jinde, co se ti stalo?“

Erik cítil, že by se potřeboval někomu svěřit, ale pak se mu vybavily rady, které dostal od svého duchovního vůdce. Musí velmi dobře zvážit, komu říct o tom, jak jiný je jeho nynější život. Vzpomněl si na ráno, kdy viděl příjemné barvy v Denisině auře, ale nechtěl nic uspěchat. Pokusil se tedy alespoň částečně věrohodně odpovědět.

„Nic mi není, jen jsem se trochu zamyslel, to je celé.“

Denisa se na něj znovu podívala a z jejího výrazu bylo vidět, že ji odpověď nepřesvědčila.

„Kdybys měl potřebu si popovídat, tak mi dej vědět. Číslo na můj mobil znáš, můžeš zavolat, kdy chceš. A doufám, že do toho turnaje už budeš v pořádku, zatím nemám s kým hrát.“

Chlapec pohotově vypálil: „Tomáš už ví, že s ním nechceš hrát?“ V jeho hlase byly znát emoce, které zapomněl skrýt, a Denisa je okamžitě zaznamenala. Věděla, že její flirt dopadl na úrodnou půdu, a usmála se tak, jak to dělají všechny ženy a dívky, když zjistí, že v opačném pohlaví vzbudily zájem.

„Neví a je mi to úplně jedno,“ odpověděla a okamžitě odešla.

Po zbytek dne se Erik nedokázal už na nic soustředit. Z vyučova-

cích hodin si nic nepamatoval. Hlavou se mu stále honily myšlenky na stromového dévu, na Gabriela a jeho rady, na zážitek vlastní smrti v jednom ze svých minulých životů a teď se mu do toho ještě začala míchat Denisa. Zdálo se mu obdivuhodné, co všechno jeho mozek dokázal najednou zpracovat. Připadal si jako zaměstnanec nějakého televizního studia, který má před sebou několik monitorů a na každém běží jiný program. Před jeho vnitřním zrakem se odehrávalo několik scén najednou, a on je měl stačit vnímat všechny.

Když skončilo vyučování, sbalil si tašku a vyšel ven před školu. Na lavičce sedělo pár spolužáků. Tomáš na něho zamával a gestem naznačil, aby šel k nim.

„Jdeme na chvilku do jedné rockové kavárny, nechceš jít s námi?“ zval Erika.

Ten jenom zavrtěl hlavou: „Není mi dnes moc dobře, radši půjdu domů,“ vymluvil se a kráčel dál směrem k zastávce autobusu.

Vtom ucítil příliv velmi silných energetických proudů, nutících ho uskutečnit vize svého duchovního vůdce. Podle Gabrielovy rady měl jít na půdu, kam otec schoval matčiny věci. Tam někde měl být ukryt impuls pro jeho budoucí život. Nutkání bylo tak silné, že aniž si to uvědomil, přidal do kroku. Zahnul za roh a míjel jeden blok domů za druhým, když vtom za sebou uslyšel známý hlas.

„Kam tak ženeš, chci se tě jen zeptat, jestli dnes přijdeš na trénink, ale ty, jak se zdá, už trénuješ.“

Otočil se a za sebou uviděl krásnou Denisu. Chvilí váhal, co jí má říct, a poprvé se přistihl u toho, jak zvažuje, čemu dát přednost. Má jít domů, a než otec přijde z práce, pokusit se nalézt matčiny věci a v nich nějaké vodítko k části jejího života, který se snažila skrýt před rodinou. Nebo se má domluvit na odpoledne s Denisou, tak jak si to vždy přál. Nevěděl, jak se rozhodnout, a aniž by si to byl uvědomil, požádal své nitro o radu, která se okamžitě dostavila.

Vnímal, jak mu síla zprostředkovaná Gabrielem umožnila okamžitě vidět obě možnosti na miskách vah jejich důležitosti, a rozhodl se.

„Je mi to moc líto, ale dnes mi nějak není dobře, tak asi zůstanu doma. Chci, abych byl na sobotu v pořádku, tak dnešek vynechám,“ vymluvil se Denise, která se po událostech ve škole jeho odpovědi ani nedivila.

„Tak fajn, odpočiň si, a kdybys něco potřeboval, tak mi zavolej,“ nabádala ho, pak se rozloučila a vydala se domů. Erik byl rád, jak ze situace pěkně vybruslil, a znovu svižně zamířil k zastávce autobusu, aby byl co nejdříve doma. Teď už myslel jen na matčiny ukryté věci.

V satelitním městečku vystoupil z autobusu a rychlou chůzí se vydal k domovu. Chtěl své pátrání na půdě dokončit dřív, než se otec vrátí. V duchu si vybavil tu trapnou situaci, kdyby ho přistihl u toho, jak si prohlíží schované matčiny věci. Při té představě se ale na chvíli zamyslel nad tím, pro koho z nich dvou by to byl nepříjemnější okamžik.

13. KAPITOLA

Doma se zul, hodil školní tašku na zem a běžel po schodech nahoru. Chtěl to mít rychle za sebou, ale jen co otevřel dveře do podkroví, dolehl na něj stísňující pocit, že dělá něco špatného. Na půdě bylo velmi málo světla, které se tam prodíralo jediným úzkým střešním okénkem. Všude okolo byl nepříjemný nevětraný vzduch.

Erik na nic nečekal a zamířil rovnou ke staré skříni. Otevřel ji, rozhrnul šaty, které tam visely, a vyndal pár věcí na jejím dně. Stále ještě nebyl úplně přesvědčený, že tu něco najde, ale jen co pohnul podlahovou deskou, jeho pochybnosti se ihned rozptýlily. Před sebou měl staré knihy, sešity popsané matčiny písmem, krabice od bot plné fotografií, výstřižků z novin a dopisů. Nejvíc místa zabraly matčiny knihy o bylinách a sešity popsané její vlastní rukou. Věděl, že se matka vyznala v léčivých bylinách jako málokdo. On však dnes hledal něco docela jiného. Po prolístování knih, novinových výstřižků a fotografií se věnoval matčině korespondenci. Vzal do ruky balíček dopisů, stažených gumičkou, a chvíli váhal, zda jej má otevřít. Připadal si jako zloděj a už byl rozhodnutý, že dopisy vrátí zpět, když mu náhle celým tělem projel příjemný a teplý proud energie. Cítil, že Gabriel je s ním, i když ho neviděl, a jeho tiché doporučení pro něj bylo naprosto srozumitelné. Sundal gumu z balíčku a začal jí pomalu listovat.

Překvapilo ho, kolik těch dopisů bylo v cizí řeči. Věděl, že matka ovládala několik světových jazyků, ale že si dopisovala s někým ze zahraničí, to pro něj bylo novinkou. Pár jich bylo v angličtině, ale převládala němčina. Jazykem západních sousedů byla popsána větší polovina všech listů, bylo jich dokonce víc než těch v rodné řeči. Erik se dnes chtěl soustředit pouze na domovský jazyk. Jeho cílem bylo najít nějakého krajana, s nímž si matka často dopisovala. Doufal, že najde adresu, která nebude příliš vzdálená od místa jeho bydliště.

Prolístoval necelou polovinu dopisů a zdálo se mu, že se na něho štěstí usmálo. Většina z nich měla na své zadní straně zpáteční adresu, a tak Erik poznal, že ten, kdo si s jeho matkou nejčastěji psal v rodném jazyce, žil v jejich městě.

Jmenoval se Jaroslav Málek. Obsahem jeho listů se Erik nezabýval, stačilo mu to, co zjistil. Adresu se jménem si uložil do své paměti a slíbil si, že toho člověka osobně vyhledá a pokusí se mu položit několik otázek. On by mohl mít další části informací, které Erik potřeboval získat, aby doplnil prázdné místo v pomyslné mozaice své vlastní budoucnosti.

Když rovnal dopisy zpátky do skříně, uslyšel, jak před domem zastavilo auto. Zvuk motoru poznal okamžitě, neměl pochyb o tom, že je to otec. Rychle sbalil vše zpátky, zavřel skřín a utíkal dolů do svého pokoje. Podíval se na hodinky a zakroutil hlavou, v tuto hodinu přece otec ještě z práce nejezdí. Slyšel ho, jak bere schody po dvou a pak otevřel dveře Erikova pokoje.

„Ahoj, jsem tady dnes dřív, ale hned zas musím běžet, máme v práci takovou malou oslavu, tak se asi trochu zdržím,“ řekl synovi a šel se do ložnice převléknout. Erik na něho zavolal.

„A to pojeděš autem?“

„Ne, to nechám tady, venku na mě čeká jedna kolegyně a ta mě odveze. A na zpáteční cestu si vezmu taxíka. Jo, abych nezapomněl, koupil jsem ti k večeři čínu, tak si to potom trochu přihřej v mikrovlnce. Už musím letět, kdyby něco, jsem na telefonu. Tak ahoj,“ zavolal na něj už z chodby a bylo slyšet, jak za sebou zabouchl dveře.

Erik se podíval z okna a uviděl pohlednou mladou ženu s cigaretou, která se opírala o blatník svého vozu. Když se otec blížil k jejímu autu, všiml si chlapec výrazu v očích té ženy a zachvěl se. Potom odstoupil od okna, protože mu bylo nepříjemné se na ni dívat, usedl na postel a pustil si televizi. Nemohl se na nic soustředit, ale to u něho bylo poslední dobou běžné, proto se oblékl a šel se ven trochu projít. Když vyšel ze satelitního seskupení domů, dal se na opačnou stranu od silnice a zanedlouho došel k malému rybníku obklopenému lesem. Nikde v okolí nebyli žádní lidé, jen ze vzdálené silnice sem doléhal monotónní zvuk projíždějících aut.

Posadil se na břeh, zul si boty a ponořil chodidla do vody. Byl hřejivý podvečer a na jasné obloze už byla vidět první hvězda. Na chvíli zavřel oči a prožíval vědomé spojení s přírodou. Když je znovu otevřel, uvědomil si, že se jeho vnímání změnilo a je schopen postřehnout věci, které jsou i jemu jindy neviditelné. Rozhlédl se

kolem a cítil, dokonce i viděl, že vše je živější než před pár okamžiky. Ve vzduchu spatřil množství silných a slabých proudů, které se navzájem mísily a prolínaly. Zdálo se mu, že ví, co tyto proudy nesou, ale slova by mu nestačila k tomu, aby to dokázal popsat. Podíval se na vodní hladinu, ve které se odráželo zapadající slunce, a několik desítek metrů od sebe spatřil půvabnou rusalku. Byla velmi štíhlá a její zářivě modré oči ho upřeně pozorovaly a krásně se na něho usmívaly. Za chvíli zmizela, jako by se rozpustila ve vodě, a na jiném místě se zase vztyčila jako socha. Komunikovat s ním však nechtěla, nebyla zvyklá na to, že ji někdo vidí, tím spíš, že by s ní mohl mluvit.

Erika se náhle dotkl velký smutek nad tím, o co lidstvo přichází, když o těchto bytostech nic neví. Ony žijí jen tím, že se starají o přírodu. A lidé v honbě za penězi a ostatními materiálními statky jen ničí jejich práci. Chtěl si položit otázku, zda nás lidi mohou mít bytosti živlů rády, ale pak se jen ironicky usmál a dál se rozhlížel po okolí.

Vodní dívka mu mezitím zmizela, ale u staré vrby, vzdálené od něj jen asi dvacet metrů, spatřil drobného trpaslíka. Maličký si Erika chvíli nedůvěřivě prohlížel a pak bez jakékoliv snahy o navázání komunikace zmizel v hlubinách země. Chlapec seděl na břehu rybníka a zdálo se mu, že na svých bedrech nese veškerou tíhu světa. Rostla v něm ohromná touha všem pomoci, hlavně dospělým lidem, kteří v honbě za majetkem nechali své ideály o lepším světě zasunuté na dně svých pošpiněných duší.

Seděl tam a přestal vnímat čas. Do reality ho vrátila voda, která chladila jeho nohy. Obul se a pomalým krokem se vracel k domovu. Jeho pozornost upoutal zvláštní úkaz na nebi. Něco takového ještě nikdy neviděl. Slunce už zapadlo, ale nad obzorem stále ještě vytvářelo rudou záři, ve které zcela zřetelně spatřil dvě postavy. Rysy jejich obličejů se nedaly rozeznat, jen siluety. Sledoval je až do doby, než noc pohltila poslední sluneční paprsky.

Vzpomněl si, že při prohlížení matčiných věcí otevřel knihu v místě, kde byl zobrazen celý zvěrokruh, ale tehdy stránku přešel pohledem a nevěnoval jí zvláštní pozornost.

Teď, když hledal odpověď na otázku, co to viděl na nebi, mu pomohla jeho paměť, která sama vybrala z jeho podvědomí správně

nou odpověď. Při chůzi přemýšlel o tom, zda je možné, aby viděl znamení bliženců na obloze, i když doba tomu podle zvířetníku opravdu odpovídala. Čím více poznával, tím snáze docházel k závěru, že vlastně neví vůbec nic.

Doma si ohřál jídlo, které mu otec koupil, a v obývacím pokoji si pustil televizi. Věděl, že na učení se nedokáže soustředit, a tak to raději ani nezkoušel. Před očima měl stále úkaz na večerním nebi. Únava ho ale přemohla a vzbudil se až pozdě večer, když se unavený rodič vrátil z podnikového večírku.

„Co tady děláš, proč nespíš ve svém pokoji?“ podivil se otec. Erik se posadil, aby se trochu probral, a okamžitě ucítil z jeho dechu závan alkoholu. Neřekl ale nic, proč taky, vždyť není opilý a má přece také právo se trochu odreagovat. Přistihl sám sebe, jak si situaci maluje v příjemnějších barvách, někde uvnitř ho však trápilo, že se otec po tak krátké době od smrti své manželky začíná sbližovat s jinou ženou. Chtěl se zvednout a beze slova odejít do svého pokoje, ale otec mu položil další otázku:

„Jedeš zítra ráno se mnou?“

Erik se snažil zakrýt lež ve svém hlase a zdálo se mu, že to zas není až takový problém. „Zítra s tebou nejedu, začínáme ve škole později, tak si trochu přispím,“ zalhal otcí a šel do svého pokoje. Škola začínala druhý den ve stejnou dobu jako obvykle, ale Erik se rozhodl, že tam nepůjde. Jeho cíl pro další den se nacházel na druhém konci města. Musí se pokusit najít pana Málka, člověka, jenž si tak často dopisoval s jeho matkou.

14. KAPITOLA

Místo do školy zamířil Erik ráno do ordinace místního lékaře, kde si postěžoval na žaludeční nevolnost a bolesti hlavy. Pak zavolał Denise, aby ho ve škole omluvila, a vydal se do města. Nejdříve autobusem a následně tramvají dojel na Staré Město a vyhledal tam ulici, ve které pan Málek bydlel. Protože si s sebou vzal mapu města, snadno našel ulici i dům. Vzal za kliku starých velkých dveří, ale bylo zamčeno a nikde na zdi nebyly žádné zvonky. Už to chtěl vzdát, když vtom uslyšel v zámku dveří zašramotit klíč a těžké dveře otevřela starší žena.

Zřejmě se jí nelíbilo, že vidí u vchodu cizího člověka, ale než stačila něco říct, Erik ji předběhl.

„Dobrý den, já hledám pana Málka, mohla byste mě prosím pustit dovnitř?“

Žena z příjemného chování chlapce usoudila, že asi nebude pro jejich dům hrozbou a pustila ho dovnitř.

„Pan Málek bydlí ve třetím patře a poproste ho, ať jde potom za vámi zavřít,“ řekla Erikovi, a zamkla za ním. Erik stál sám v tmavé chodbě a chvíli přemýšlel, co tady vlastně dělá, ale špatné myšlenky rychle zahnal a vydal se po schodech nahoru. Ve třetím patře našel ten správný byt podle jmenovky na dveřích. Trochu se bál, že pan Málek nebude doma, ale jeho obavy se rychle rozptýlily, když na velkých, dvoukřídlých dveřích uviděl jeho jméno, vyryté na mosazné tabulce. Před i za jménem stály tituly, které ani neznal. Stál tam v tichu domu, které jen občas přerušil zvuk projíždějící tramvaje, a měl strach zazvonit.

Bál se, že muž, který mu otevře, mohl být matčiny milencem, ale rychle tu myšlenku zavrhl a zmáčkl zvonek. Slyšel pomalé kroky, které se blížily ke dveřím, cvakání zámku a pak už stál tváří v tvář člověku, který s jeho matkou tak často korespondoval.

Hned první pohled na toho člověka okamžitě zapudil všechny obavy předchozí chvíle. Před ním stál starý muž statné a vysoké postavy, který měl úplně bílé vlasy a jehož vysoké čelo spolu s přímým pohledem prozrazovalo vysokou inteligenci.

„S čím vám mohu pomoci, mladíku?“ zeptal se ho muž. Hoch stál jako solný sloup a nevěděl, co má říct.